

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Innehållsförteckning:

FEMTE KAPITLET

Andens Lag

Rom 7:7–25 1

Rom 8:1–39 1

FÖRSTA DELEN

Andens lag 3

I. Jämförelse mellan det 7:e och 8:e kapitlet.... 3

II. Två lagar 7

1. Två lagar i det 7:e kapitlet 7

2. Två lagar i det 8:e kapitlet 8

III. Lag och profeter 14

1. Lagens majestät 14

2. Lagens två världsskeden 15

3. Lagen och Kristus 17

4. Lagen och lärjungarna 23

IV. Sions lag 24

De 7 bergen

1. Paradisberget 25

2. Sinai berg 25

3. Saligheternas berg 28

4. Förklaringens berg 29

5. Dödens berg 30

6. Himmelfärdens berg 31

7. Sions berg 32

ANDRA DELEN

Apostoliska vittnesbörd om ”Andens lag” 35

Paulus 35

1 Kor 13 36

Hebreerbrevet 40

Petrus 44

Johannes 48

Jakob 51

Uppenbarelseboken 55

Sammanfattning 56

TREDJE DELEN

Förfalskning av ”Andens lag” 57

FEMTE KAPITLET

Andens Lag

Rom 7:7–25

7. *Vad ska vi då säga? Att lagen är synd? Verkligen inte! Men det var först genom lagen som jag lärde känna synden. Jag hade inte vetat vad begäret var om inte lagen hade sagt: "Du ska inte ha begär".*
8. *Men synden grep tillfället och väckte genom budordet alla slags begär i mig. Utan lag är synden död.*
9. *En gång levde jag utan lag, men när budordet kom fick synden liv och jag dog.*
10. *Det visade sig att budordet som skulle föra till liv ledde till död.*
11. *Synden grep tillfället och bedrog mig genom budordet och dödade mig genom det.*
12. *Alltså är lagen helig och budordet heligt, rättfärdigt och gott.*
13. *Har då det som är gott blivit min död? Verkligen inte! Det var synden, för att den skulle avslöjas som synd. Den vållade min död genom det som är gott, för att synden genom budordet skulle avslöjas som i högsta grad syndig.*
14. *Vi vet att lagen är andlig. Men själv är jag köttslig, såld till slav under synden.*
15. *Jag kan inte fatta att jag gör som jag gör. Det jag vill, det gör jag inte, men det jag hatar, det gör jag.*
16. *Och om jag nu gör det jag inte vill, då erkänner jag att lagen är god.*
17. *Men då är det inte längre jag som gör det, utan synden som bor i mig.*
18. *Jag vet att det inte bor något gott i mig, det vill säga i mitt kött. Viljan finns hos mig, men inte förmågan att göra det goda.*
19. *Det goda som jag vill gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag.*
20. *Men om jag gör det jag inte vill, då är det inte längre jag som gör det utan synden som bor i mig.*
21. *Jag finner alltså den lagen för mig som vill göra det goda: att det onda finns hos mig.*
22. *I min inre människa gläder jag mig över Guds lag,*
23. *men i mina lemningar ser jag en annan lag som kämpar mot lagen i mitt sinne och gör mig till fånge under syndens lag i min kropp.*
24. *Jag arma människa! Vem ska frälsa mig från denna dödens kropp?*
25. *Gud vare tack, genom Jesus Kristus, vår Herre! Alltså tjänar jag själv med mitt sinne Guds lag, men med köttet tjänar jag syndens lag.*

Rom 8:1–39

1. *Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus.*
2. *Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri från syndens och dödens lag.*

3. *Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den köttsliga naturen, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son som syndoffer, till det yttre lik en syndig människa. I hans kropp fördömde Gud synden.*
4. *Så skulle lagens rättfärdiga krav uppfyllas i oss som inte lever efter köttet utan efter Anden.*
5. *De som lever efter köttet tänker på det som hör till köttet, men de som lever efter Anden tänker på det som hör till Anden.*
6. *Köttets sinne är död, men Andens sinne är liv och frid.*
7. *Köttets sinne är fiendskap mot Gud. Det underordnar sig inte Guds lag och kan det inte heller.*
8. *De som lever i köttet kan inte behaga Gud.*
9. *Ni däremot lever inte i köttet utan i Anden, eftersom Guds Ande bor i er. Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom.*
10. *Om Kristus bor i er är visserligen kroppen död på grund av synden, men Anden är liv på grund av rättfärdigheten.*
11. *Och om Anden från honom som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då ska han som uppväckte Kristus från de döda också göra era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er.*
12. *Vi har alltså skyldigheter, bröder, men inte mot vår köttsliga natur så att vi ska leva efter köttet.*
13. *Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar kommer ni att leva.*
14. *Ty alla som drivs av Guds Ande är Guds barn.*
15. *Ni har inte fått slaveriets ande så att ni på nytt måste leva i fruktan. Nej, ni har fått barnskapets Ande, och i honom ropar vi: "Abba! Far!"*
16. *Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn.*
17. *Och är vi barn så är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, lika visst som vi lider med honom för att också förhärligas med honom.*
18. *Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår.*
19. *Själva skapelsen väntar och längtar efter att Guds barn ska uppenbaras.*
20. *Skapelsen har ju blivit lagd under förgängelsen, inte av egen vilja utan genom honom som lade den därunder. Ändå finns det hopp om*
21. *att även skapelsen ska befrias från sitt slaveri under förgängelsen och nå fram till Guds barns härliga frihet.*
22. *Vi vet att hela skapelsen gemensamt fortfarande suckar och vändas.*
23. *Och inte bara den, utan också vi som har fått Anden som förstlingsfrukt suckar inom oss och väntar på barnskapet, vår kropps förlossning.*
24. *Ty i hoppet är vi frälsta. Men ett hopp som man ser uppfyllt är inte längre något hopp. Vem hoppas på det han redan ser?*
25. *Men om vi hoppas på det vi inte ser, så väntar vi uthålligt.*
26. *Så hjälper också Anden oss i vår svaghet. Vi vet inte vad vi borde be om, men Anden själv vädjar för oss med suckar utan ord.*
27. *Och han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill.*
28. *Vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, som är kallade efter hans beslut.*

29. *Ty dem som han i förväg har känt som sina har han också förutbestämt till att formas efter hans Sons bild, så att Sonen blir den förstfödde bland många bröder.*
30. *Och dem som han har förutbestämt har han också kallat, och dem som han har kallat har han också förklarat rättfärdiga, och dem som han har förklarat rättfärdiga har han också förhärligat.*
31. *Vad ska vi nu säga om detta? Om Gud är för oss, vem kan då vara emot oss?*
32. *Han som inte skonade sin egen Son utan utlämnade honom för oss alla, hur skulle han kunna annat än att också skänka oss allt med honom?*
33. *Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör.*
34. *Vem är det som fördömer? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som blivit uppväckt och som sitter på Guds högra sida och vädjar för oss.*
35. *Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd?*
36. *Det står ju skrivet: "För din skull dödas vi dagen lång, vi räknas som slaktfår."*
37. *Men i allt detta vinner vi en överväldigande seger genom honom som har älskat oss.*
38. *För jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som ska komma, varken makter,*
39. *höjd eller djup eller något annat skapat ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.*

Vi tar nu tre synpunkter: Andens lag, apostoliska vittnesbörd om Andens lag, samt förfalskning av Andens lag.

FÖRSTA DELEN

Andens lag

I

Jämförelse mellan det 7:e och 8:e kapitlet

Med det 7:e kapitlet menar vi den del av detta som vi här anför.

Det 7:e handlar närmast om Paulus. Och det 8:e handlar om honom och de heliga i Rom. I det förra säger han "jag", men i det senare säger han "vi" och "ni". Allt vad han säger i det 8:e kapitlet, det gäller även honom själv. Ty den höga andliga ståndpunkt, som han där beskriver, innehar även han.

Och lägg nu märke till de många och skarpa motsatserna mellan de båda kapitlen. Se här t.ex. 20 sådana:

1

I det 7:e finns inte Guds och Kristi ande. Men i det 8:e finns han. I det förra nämns han inte en enda gång, men i det senare nämns han 19 gånger. — I det 7:e står Paulus utanför anden, men i det 8:e står han i anden. I det förra har han endast fläkt-anden, men i det senare har han den inneboende anden.

2

I det 7:e är Paulus köttslig (7:14), men i det 8:e är han inte köttslig utan andlig (8:4–5).

3

I det 7:e är han död (7:9–10) och utan frid (7:24), men i det 8:e har han liv och frid, ty han har andens sinne som är liv och frid (8:6).

4

I det 7:e är han såld till slav under synden eller köttet (7:14), så att han inte gör det goda som han vill, utan gör det onda som han inte vill (7:15–19) – men i det 8:e har han inte skyldigheter mot köttet, så att han lever efter köttet (8:12), utan skyldigheter mot anden, så att han vandrar efter anden (8:4; jfr 6:12–23). Här är han död från synden och kan inte leva i henne. Han är död och uppstånden med Kristus (jfr 6:1–11; Kol 3:1–11).

5

I det 7:e lever synden upp och sänder Paulus i döden (7:9), och i det 8:e vill den också leva upp, men sänds av Paulus i döden. Och endast med detta dödande av köttet genom anden håller han sig vid liv (8:13).

6

I det 7:e råder dödens kropp över honom (7:24), men i det 8:e råder han över dödens kropp (8:13).

7

I det 7:e drivs han av de onda begären, så att han inte vet vad han gör eller känns vid sina gärningar (7:15), men i det 8:e drivs han av Guds ande (8:14). Och denne ande driver fram sin niofaldiga frukt (Gal 5:22–24). Här är köttet *korsfäst* ”tillika med alla sina *lustar* och *begär*”. Här är alltså, enligt Paulus, lust- och begärövertaget slut.

8

I det 7:e är han förförd av synden (7:11), men i det 8:e är han tillrättaförd av anden, ty han är förd ut ur köttet och in i anden (8:9).

9

I det 7:e hör han synden till (7:14), men i det 8:e hör han Kristus till (8:9).

10

I det 7:e bor synden i honom som härskande herre (7:20), men i det 8:e bor anden i honom som härskande herre (8:9).

11

I det 7:e är han fånge under syndens och dödens lag (7:23–24), men i det 8:e är han frigjord från syndens och dödens lag (8:2).

12

I det 7:e släpas han i syndens och dödens bojar bort mot fördömsen, men i det 8:e är bojorna lösta, och nu är ingen fördömselse för honom (8:1–2).

13

I det 7:e övervinns han *överväldigande*, ”i högsta grad” (7:13), men i det 8:e övervinner han *överväldigande* och det till och med i sju slaktelidanden (8:35–37) och i alla nio tänkbara frestelser (8:38–39).

14

I det 7:e *vill* han men *kan inte* (7:18–19) – i det 8:e vill och kan han, och det överväldigande genom honom som har älskat oss (8:37). ”Jag *kan* vara mätt och jag *kan* vara hungrig, jag *kan* ha överflöd och jag *kan* lida brist. **Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.**” (Fil 4:12–13). Så väldig är Paulus, då han står i den av honom 19 gånger nämnde anden i det 8:e kapitlet. Här är det slut med jämmerlåten i det andelösa 7:e kapitlet.

15

I det 7:e är han slav och har slaveriets ande (7:14), men i det 8:e är han barn och har barnskapets ande (8:14–15).

16

I det 7:e är han: ”jag själv” (7:24), alltså ett jag utanför Kristus, utanför anden – men i det 8:e är han ett jag i Kristus, i anden (8:1).

17

I det 7:e är han den ”inre människan” med vanmäktig lust till Guds lag (7:22–23), han är en andelös ande – men i det 8:e är han den nya människan, pingstmänniskan, med både lust och kraft till Guds lag (8:4).

18

I det 7:e vittnar lagen med hans ande att han är slav (7:12–14, 22–23) – men i det 8:e vittnar Anden med hans ande att han är barn (8:16). På det förra stället behagar han inte Gud, ty han är i köttet – men på det senare stället behagar han Gud, ty han är i anden (8:8–9).

19

I det 7:e fordrar lagen förgäves rättfärdighet av honom (7:7, 12–13), men i det 8:e är lagens rättfärdighetskrav uppfyllt i honom (8:4). I det förra kan han inte leva efter lagen ty den är försvagad genom köttet, men i det senare kan han leva efter lagen genom vandringen efter anden (8:4).

20

I det 7:e mobiliserar Paulus hela sin krigshär. Och den har fyra namn, nämligen:

1. *det uppväckta natur-jaget* (7:17)
2. *den inre människan* med lust till Guds lag (7:22) och med vilja men inte förmåga till det goda (7:18)
3. *sinnen, som är förnuftet eller anden* med ”samvets-lagen” i sig
4. *Guds lag eller budordet* på stentavlorna, om vilken lag han vittnar att den är god (7:16), och som alltså, djupast sett, står på hans sida.

Och även fienden mobiliserar hela sin här. Och även den har fyra namn, nämligen:

1. Pauli *sämre jag, syndsjälvet*, som gör vad hans bättre jag hatar (7:15)

2. *syndens och dödens själs- och kroppsmänniska med syndens och dödens lag eller härskande begär och vilja i sig, och denna lag sträcker sitt välde ut i alla lemmar* (7:23–24)

3. *köttet, i vilket inte bor något gott* (7:18)

4. *Guds lag*, som på grund av bristande firsidig förstabudskärlek eller lag-ande kommer att stå på fiendens sida och döda Paulus (7:10–11).

Och så drabbade de båda krigshärarna ihop. Och här fick Paulus stryk. Ty den högst-kommenderande generalen, ”nitton-anden”, tronanden, var inte med. Men i det 8:e är han med. Och där får fienden stryk, och det så att det smäller om det. Och så slutar Paulus detta kapitel med en triumferande jubelsång till kärlekens förstabudsande, inför vilken all fiendemakt segnar ned.

Där ligger alltså en födelse mellan romarbrevets 7:e och 8:e kapitel. Redan i 7:25 börjar ett triumferande tack för andebytet i 8:1–2.

Ty vad är det som lyft Paulus ur det 7:e upp i det 8:e kapitlet? Jo, ”nitton-anden”, det är den 19 gånger nämnde anden, försoningsanden, lösenanden, övervinnareanden.

Och i denne ande gjorde Paulus en högst märkvärdig upptäckt. Och vad var det? Jo, han upptäckte en lag – en lag som han kallar ”**Andens lag**”.*

Och denna lag blev för Paulus av så omätlig betydelse, att han i den ser sin ende frälsare i himmel och på jord. ”*Andens lag har gjort mig fri från syndens och dödens lag*” och därmed frälst mig från fördömsen, säger han (8:1–2). Alltså tillskriver han denna lag samma frälsande kraft, som han annars tillskriver Kristi ande och Kristi blod. Ja, han ser i denna lag själva förklaringen till och hemligheten i andens och blodets frälsande kraft. Ty varför frälser Lammets ande? Jo, därför att den är en **lammren, lagenlig ande**. Och varför frälser Lammets blod? Jo, därför att det är ett **lammrent, ett lagenligt blod**. Lammets ande är den frälsande lag-anden, ty den är den firsidiga första budsanden och den tusenfaldiga andrabudsanden in i döden. Denna kärlekens ande är lagens fullbordan. Han är ”Andens lag” som är själva evangelium.

Och denne lag-ande frälser just genom att ”ge och skriva i hjärta och sinnen” hela Guds lag – inte i gestalten av dödande bokstavsbud, utan i gestalten av en firsidig förstabudsande och en tusenfaldig andrabudsande. Just i denna kärlekens lag-ande stod Paulus, då han i 8:e kapitlets sista verser bjöd spetsen åt alla onda makter, viss som han var att inget kunde skilja honom från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre. Så börjar och slutar han andens kapitel med kärlekens lag-ande. I den låg Pauli frälsning. Och det var ”laga” frälsning inför Gud, ty det var lag-ande-frälsning. All annan frälsning är olaglig inför Gud.†

* Pauli uttryck: ”Andens lag” (8:2) har vi satt som titel på vår bok. Och detta hans uttryck skriver vi nu överallt så: ”Andens lag”.

† I vilka fall en pånyttfödd människa får åter genomgå Rom 7:e ska vi visa i kap 6–8.

II

Två lagar

1

Två lagar i det 7:e kapitlet

I detta kapitel talar Paulus, som vi sett, om en *god* och om en *ond* lag.

Den goda lagen ger han två namn: lagen i mitt sinne och lagen i budordet.

Där är en lag i mitt sinne, säger han. Det är förnuftets andelag. Varje människa har en sådan. Och hans ursprungliga väsen är förnuftig första- och andrabudsande. Hade inte synden kommit i världen, så hade ingen annan lag behövts. Ty då hade han genom Herren Sebaots ande utvecklats till kärlekens fyrsidiga grundlag och tusenfaldiga följdlag. Och evangelium är just denna medskapade andelag, som blivit **”Andens lag”** i Kristus Jesus.

Lagen i budordet åter är Sinai lag. Han är den yttre andelagen, en i bokstäver given kort sammanfattning av den inre andelagen.

Denna yttre andelag har, som vi vet, 10 bud. Och Herren sammanfattar dem alla i två bud: det stora grundbudet: *”Du ska älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd”*, och det stora följbudet: *”Du ska älska din nästa som dig själv.”* De två buden är den *oförgängliga* och *oeftergivliga* kärnan i Guds lag (Matt 22:35–40). Och just av de två buden har Herren gjort vårt evangelium, som är *”Andens lag”*.

Den onda lagen däremot kallar Paulus för syndens lag eller dödens kropp med syndens lag i sina lemmar. Den är också en andelag, nämligen den andelöse andens lag eller köttets sinne.

Och denna lag har också 10 bud. Det första: *”Du ska ha andra gudar.”* Det andra: *”Du ska missbruka Guds namn, ty han låter den bli ostraffad, som missbrukar hans namn.”* Det tredje: *”Tänk inte på att du helgar vilodagen.”* Det fjärde: *”Du ska vanhedra fader och moder, och dig ska väl gå och du ska länge leva i landet.”* Det femte: *”Du ska dräpa.”* Det sjätte: *”Du ska göra hor.”* Det sjunde: *”Du ska stjäla.”* Det åttonde: *”Du ska bära falskt vittnesbörd mot din nästa.”* Det nionde och tionde: *”Du ska ha all ond lust och allt ont begär.”* (2 Mos 20:2–17; 5 Mos 5:7–21)

Och dessa förfärande bud är inga tomma bokstavsbud. De är hemska verkligheter, väldiga andebud, som i olika grader befaller med kraft och makt över hela Adams släkte. De är innerst 10 satansbud skrivna i hjärtat utanpå de 10 gudsbuden, fördunklande dem, nedtystande dem och behärskande dem. De är de 10 vilddjursbuden, vilddjurslagen, som råder i grövre eller finare form över *”alla stammar och folk och tungomål och folkslag”*. De är vilddjurets rikslag, efter vilken det styr hela världen mot det förskräckliga målet. Och vi ser dagligen hur troget och ihärdigt hela världen i stort följer dessa sina bud. Och snart ska vi få bevittna det fasansfulla världselände, som växer upp just ur dessa 10 djurbud.

Och dessa bud sammanfattas också i två bud: det stora grundbudet,

vilddjurets första, största och yppersta bud: ”*Du ska älska dig själv och allt annat skapat av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd*”, och det stora följd budet, vilddjurets andra bud: ”*Du ska älska dig själv och inte din nästa.*” De två buden är vilddjurets firsidiga förstabudsande och tusenfaldiga andrabudsande. Och den lag-anden är en förfärande verklighet. Han härskar konungsligt över ”*alla jordens invånare*” (Upp 13:7–8).

Denna djur-andelag är just vad Paulus kallar ”syndens och dödens lag”. Den är en hela vår ande, själ och kropp behärskande naturlag som ligger i blodet. Syndens och dödens lag är vilddjurets 10-budslag, 10-budsande, 10-budssinne och 10-budskött – den radikala motsatsen till Guds 10 bud. En motsats inte bara i tankar, känslor och ord – utan i ett inre själviskt livsväsen, ande-, hjärte-, och själsväsen, viljelust- och begärväsen. Kort sagt: en synd- och döds människa med djurbuden i hjärta, sinnen och lemmar.

Allt gott är innerst ett bud, ett Guds bud. Och allt ont är innerst ett bud, ett vilddjursbud. Synd och död är ett bud, det härskande vilddjursbudet.

Allt gott är en lag, kärlekens lag. Och allt ont är en lag, själviskhetens lag. Synd och död är själviskhetens lag, vilddjurslagen.

Allt gott är innerst en vilja, gudsviljan. Och allt ont är innerst en vilja, djurviljan, vildviljan, egenviljan. Synd och död är den härskande vilddjursviljan, egenviljan.

Här i det 7:e kapitlet låg Paulus under syndens och dödens lag, som är vilddjurets 10 bud. Han låg också under Guds 10 bud. Och de krävde kärlekens bud-ande. Men det var just den, som Paulus saknade. Och här fick han se självfrälsningens absoluta omöjlighet. Och den får varje människa se, som vill bli laga frälst inför Gud. Förr rycker du alla rymdens världar ur sina banor, än du rycker de 10 vilddjursbuderna ur din själ. Så fruktansvärd är syndens och dödens lag till sitt verkliga väsen, som är ett inre andeväsen, ett tiosidigt budväsen, lust- och begärväsen, hjärte- och viljeväsen. Här frälser endast *ett*, endast *ett*: ”**Andens nya väsen**” (8:6) som är det 8:e kapitlets väsen, andens lagväsen som är evangeliets väsen i Kristus Jesus.

2

Två lagar i det 8:e kapitlet

Även här talar Paulus om två lagar: en god och en ond. Den förra kallar han ”Andens lag”, och den senare kallar han syndens och dödens lag. Och de är samma lagar som i det 7:e kapitlet.

Ty att vad han här kallar ”Andens lag” är det samma, som han där kallar lagen i sinnet och lagen i budordet. Det anger han själv i de följande verserna. Ty så snart han i den 2:a versen har sagt att ”Andens lag” har gjort honom fri, så lämnar han i den 3:e och 4:e versen förklaringen över denna lag. Och förklaringen lyder så:

”*Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den köttliga naturen, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son som syndoffer, till det yttre lik en syndig människa. I hans kropp fördömde Gud synden. Så skulle lagens rättfärdiga krav uppfyllas i oss som inte*

lever efter köttet utan efter Anden.” (8:3–4).

Här visar han alltså på den goda lagen. Och han släpper inte denna lag, skjuter den inte undan för något annat som skulle bli vårt evangelium vid sidan av Guds lag. Utan han påvisar att Gud har fyllt lagens brist, *så att lagens krav kan bli uppfyllt i oss.*

Och vad var lagens brist? Jo, han var ett blott och bart krav utan kraft att uppfylla kravet – ett tomt lerkärl, en kropp, utan ande, en i bokstäver tecknad människa sådan hon bör se ut. Och därför kunde den inte göra fri från syndens och dödens lag, som är en *mot-lag* mot Guds lag. Men inte i bokstäver – utan i en väldig ande, en världsbehärskande första- och andrabudsande som är fyrsidig förstabudssjälviskhet och tusenfaldig andrabudssjälviskhet.

Denna lag-ande måste brytas, övervinnas. Och det gjorde Gud i Kristus. Han ingjöt, ifyllde i lagkärlet en överväldigande första- och andrabudsande, en fyrsidig förstabudskärlek och en tusenfaldig andrabudskärlek. Så blev lagens krav uppfyllt i Kristus. Och så kan vi i andebytet få utbyta den onde laganden mot den gode lag-anden, som Gud gjort åt oss i Kristus. Och så kan lagens krav bli uppfyllt även i oss.

Gud kastar alltså inte bort sin lag. Nej, den släpper han aldrig. Ty lagens väsen är kärlek. Och därför är han evig som Gud själv. Och därför har Kristus betygat: ”*Men förr ska himmel och jord förgå än att en enda prick av lagen faller bort.*” (Luk 16:17). Gud efterskänker aldrig sin lag, utan han för den upp till en andefullhet – en andelag som *ger* allt vad lagen kräver. Och så blir lagen, under namn och i gestalt av ”Andens lag”, vårt evangelium.

Ty synd och död är en lag – och därför måste evangelium också vara en lag.

Synd och död är ett grundbud och ett följbud – och därför måste evangelium också vara ett grundbud och ett följbud.

Synd och död är 10 bud – och därför måste evangelium även vara 10 bud, som kan befalla bort de förra.

Vårt onda är ett bud – och därför måste nåden vara ett bud, som kan befalla bort vårt onda bud.

Vårt fördärv är ett bud – och därför måste vår frälsning vara ett bud.

För att något närmare förstå vad Paulus menar med ”Andens lag”, måste vi ett ögonblick återgå till bilden av Lammets 7 horn och 7 ögon.

Dessa horn och ögon är de 7 Guds andar. Och de heter Vishet, Förstånd, Rådfullhet, Starkhet, Kunskap, Fruktan och Rättfärdighet (Jes 11:1–5).

Denne Jehovas sjufaldige eller sjusidige ande är den himmelska ”modellen”, efter vilken alla människoandar är skapade. Vi är sjusidiga ”miniatyrandar” av den sjusidige Jehovah-anden.

Och lägg nu märke till att den 7:e anden heter Rättfärdighet, och att han är inte bara ett horn och ett öga som de andra, utan att han är själva bältet kring dem alla: ”*Rättfärdighet ska vara bältet runt hans midja*” (Jes 11:5).

På den 7:e anden ligger alltså *hela* vikten. Ty han är just den som sammanhåller, uppehåller och räddar dem alla. Han håller människan i Jehovahs ande, så att denne kan vila över henne och med välbehag bo i henne. Brister rättfärdighetens bälte, då viker Guds ande ifrån henne

som en välbehagsande, och blir en misshagsande över och i henne.

Men den 7:e anden är inte vilken rättfärdighet som helst. Ty märk beskrivningen på Kristus. *Han ska ha sin glädje i Herrens fruktan . Han ska inte döma efter vad ögonen ser eller avgöra efter vad öronen hör, utan han ska döma de fattiga med **rättfärdighet** och med **rättvisa** skaffa rätt åt de ödmjuka på jorden... **Rättfärdighet** ska vara bältet runt hans midja och **trofasthet** bältet om hans höfter* (Jes 11:3–5).

Den 7:e anden är alltså *kärlekens* rättfärdighet. Och någon annan rättfärdighet godkänner aldrig Gud. Vad ”rätt” som görs utan kärlek, är inte ”rätt” inför Gud. Kärlekens Gud känns inte vid något annat än kärlek. Rättfärdighet inför Gud är firsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Den är högsta rätt i himmel och på jord. Kärleken är lagens fullbordan och fullkomlighetens sammanhållande band (Kol 3:14). Det är alltså i egenskap av *kärlekens* första- och andrabudsrättfärdighet, som den 7:e anden är bältet.

I denna egenskap är den 7:e anden alla andarnas lagande eller andelag.

Han är Vishetens **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir Visheten bara ”nedifrån”, världsvighet, dårskap.

Han är Förståndets **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir förståndet bara nedifrån, jordiskt, världsligt, oförstånd.

Han är Rådfullhetens **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir rådfullheten bara nedifrån, världskloket och list.

Han är Starkhetens **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir starkheten bara nedifrån, en jordisk andestyrka, en bara naturlig och världslig andekraft.

Han är Kunskapens **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir kunskapen bara nedifrån, fåfänglig och uppblåsande bokstavskunskap.

Han är Fruktans **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir fruktan bara nedifrån, trälaktig och vidskeplig.

Han är sin egen **andelag**, ty utan rättfärdighetsande blir rättfärdighetssinnet bara nedifrån, jordiskt, fariseiskt.

Alltså är den 7:e anden alla andarnas ande, hela människoandens liv, hjärta och medelpunkt. Det är detta som uttrycks med ”bältet”. Han är bältes-anden.

Ty här såsom överallt ska vi akta oss för att fastna vid bilden. I *den* är bältet ett yttre. Men det avbildade bältet är ett inre, en ande, som finns på varje punkt i de 7 andarna. Allt är som vatten. Och den 7:e anden är själva sötman i detta vatten. Utan honom blir det ett surt eller bittert vatten.

Och just denne 7:e ande är vad Paulus i det 7:e kapitlet kallar lagen i vårt sinne eller den medskapade lagen i vårt hjärta, varom samvetet vittnar.

Och just denne 7:e ande är vad han i det 8:e kapitlet kallar ”Andens lag” i Kristus Jesus. Ty i honom var han verkligen alla sju andarnas lag. Han var den verkliga andelagen sådan Gud ursprungligen skapat den, och sådan den skulle levas av människan. Det är av denne 7:e ande, som Kristus gjort vårt evangelium.

Ty bältet brast. Och därmed brast välbehagets kärleksband mellan Gud och människan. Och därmed föll allting sönder i människan. Alla 7 andarna blev endast naturliga andeförmögenheter under vilddjurets

lag-ande och i vilddjurets tjänst.

Men på Sinai ställs bältet inför oss. Där står det som det oeftergivliga kravet, vilket måste uppfyllas i oss. Sinai lag är just den 7:e anden i bokstavsgestalt. Han står där som beskrivningen på en människa sådan hon bör vara. Hon bör vara kärleksrättfärdighetens första- och andrabudsmänniska, en bältesmänniska. I denna Sinai kravmänniska ingjöt, ifyllde Kristus sin 7:e ande. Så tystnade kravet. Sinai lag blev ”Andens lag”, som är evangelium.

Vi går med djurbältet, djurets första- och andrabudsande, mot-andelagen, motbältet. Men andebytet är bältesbyte. Och därmed är lagens krav uppfyllt även i oss.

Vi går nu vidare. I uttrycket ”syndens och dödens lag” sammanfattar Paulus allt ont: hela vilddjuret, synden och syndens följder, lagens överträdelse och lagens förbannelse.

Det onda är en syndlag, skuldlag och strafflag – och kan aldrig tas bort med annat än en syndfri, skuldfri och straffri lag, som är ”Andens lag”.

Det onda är ett syndbud, skuldbud och straffbud – och kan aldrig tas bort med annat än ett syndfritt, skuldfritt och straffritt bud, som är ”Andens lag”.

Det onda är en härskande naturlag – och kan aldrig tas bort med annat än en härskande naturlag, som är ”Andens lag”.

Det onda är en ohelig 10-budsande – och kan aldrig tas bort med annat än en helig 10-budsande, som är ”Andens lag”.

Det onda är en ohelig första- och andrabudsande – och kan aldrig tas bort med annat än en helig första- och andrabudsande, som är ”Andens lag”.

Kort sagt: det onda är den 7:e anden, som blivit en krönt orättfärdighetsande – och kan aldrig tas bort med annat än den 7:e anden, som blivit en krönt rättfärdighetsande, som är ”Andens lag”.

Och denna andelag gjorde Gud åt oss i Kristus. Och den gjorde han på följande sätt:

I dödens kalk lade Gud vilddjuret med all världens vilddjurslag i sig. Där låg alltså syndens och dödens lag. Den kalken var fullbräddad av det bittra 10-budsvattnet, synd-, skuld- och straffbudsvattnet. Och den kalken drack Lammet. Och det bittra budvattnet inträngde i hela hans andevatten, så att detta blev ett synd-, skuld- och straffbudsvatten för oss. Men hans ande var den 7:e anden, det söta 10-budsvattnet. Mellan dessa två budsandar stod striden.

I sin helige 10-budsande upplöste Lammet vilddjurets 10-budsande.

I helig första- och andrabudsande upplöste Lammet vilddjurets första- och andrabudsande.

I fyrsidig förstabudskärlek och i tusenfaldig andrabudskärlek upplöste Lammet vilddjurets fyrsidiga förstabudssjälviskhet och tusenfaldiga andrabudssjälviskhet.

I fyrsidig förstabuds rättfärdighet och i tusenfaldig andrabuds rättfärdighet upplöste han vilddjurets fyrsidiga förstabudsorättfärdighet och tusenfaldiga andrabudsorättfärdighet.

I den 7:e andens rättfärdighet upplöste han all världens orättfärdighetsande.

I den helige bältes-anden upplöste han den ohelige bältes-anden.

Kort sagt: i ”Andens lag” upplöste han stamvis syndens och dödens lag.

I varje blodsdroppe stod de två kungstronerna. På dem satt två krönte lagandar: Lammets med Guds 10 bud som naturlag i sig – och vilddjuret med de 10 motbuderna som naturlag i sig. Frågan är endast: vem övervinner, vem blir segerlejonet? Det väger mellan lag och lag i *personliga* gestalter.

Och här övervann vilddjurets lag-ande. Vilddjuret miste alla sina 10 bud i Lammets 10 bud. Det blev budlöst i Lammets budfulla ande, budlöst i Lammets budfulla själ, budlöst i Lammets budfulla blod, budlöst i Lammets budfulla kropp. Så fördömde Gud synden i köttet. Och så gjorde han vad lagen inte kunde åstadkomma.

Och så blev Kristi kropp genomträngd av Guds 10-budsande, av Guds 7:e ande – så att han till hela sin ande, själ och kropp *är* Guds lag, *är* Guds rättfärdighet i personlig gestalt. Och han, den rättfärdige, på den himmelska härlighetens middagshöjd, är försoningen för våra och hela världens synder.

I Lammets paradiskött och paradisblod äter och dricker vi Guds 10 bud, all Guds lag, som vår nya naturlag, som vår nye 7:e ande – som är ”Andens lag” i Kristus Jesus, vilken gör fri från syndens och dödens lag, som är allt ont.

Så gjorde Gud vårt evangelium just av sina 10 bud. Så att evangelium har 10 bud. Och de är desamma som Sinai bud. Men den oändliga skillnaden är den, att evangeliets 10 bud står på härlighetens middagshöjd som andelagens 10 bud. Och dessa bud ger allt vad de kräver, då däremot Sinai bud kräver utan att kunna ge. Alla Sinai 10 tomma budkrukor är fyllda till brädden av den 7:e anden, så att de är andebud. Som sådana är de evangeliets 10 bud.

När jag byter ut djur-anden mot lamm-anden, då byter jag ut de 10 djur-andebuden mot de 10 lamm-andebuden. Och då blir lagens rättfärdighetskrav uppfyllt i mig – ty jag har de 10 uppfyllda andebuden i mig. Genom denne nye bud-ande – som är min 7:e ande sådan Gud gjort den åt mig i Kristus – blir vilddjuret budlost i mig och därmed fördömt i mig. Och denna fördömmelse innebär djurets fullkomliga utrotning ur hela min varelse, ända in till kroppens härliggörelse i uppståndelsen.

I det 7:e kapitlet är Paulus hart när förtvivlad. Och varför? Jo, han ser att Guds lag är ”andlig, rättfärdig, helig och god”. Han kan inte helt enkelt vända honom ryggen och ta sin tillflykt till ett budlost ”evangelium”, som mångtusen kristna gör.

Nej, han ser att frälsningen måste ligga *inom* Guds lag och inte *utanför* den. Ty *där* ligger syndens och dödens lag. Och det finns *inget* mellanrum mellan Guds lag och djurets lag. I endera måste människan stå.

Han ser att lagens krav är det *goda* kravet, ty det är kravet på första- och andrabudskärlek – som är det högsta goda i himmel och på jord, själva det eviga livet – och att alltså frälsningen måste ligga *inom* denna kärlek och inte *utanför* den. Ty *där* ligger själviskheten. Och det finns *inget* mellantillstånd mellan kärlek och själviskhet. I endera måste människan stå.

Han ser alltså, att lagens krav kan Gud aldrig i evighet efterskänka. Ty då skulle han godkänna ett liv *utanför* sina bud, *utanför* kärleken. Men då godkände han syndens och dödens lag, godkände självskheten. Men det gör han *aldrig*.

Paulus har kört fast just i denna trångport: ”Guds lag kommer jag aldrig i evighet ifrån. Dess krav måste uppfyllas *i mig, i mig*. Och detta krav kan jag – jag själv – aldrig i evighet uppfylla.”

I denna sin utesägliga nöd grips han av ”Andens lag”. Och i denna lag gör han den stora evigt underbara upptäckten. Han återfinner i den just den lag som han har i sitt sinne, just den lag som står på Sinai tavlor – men inte längre försvagad av köttet, utan i gestalten av en väldig andelag som gör honom fri från syndens och dödens lag. Och denna överväldigande lag-ande i Kristus Jesus – som i Paulus upplöste syndens och dödens lag såsom middagens sol upplöser det minsta moln – denne ande satte en sådan andeprägel på honom, att när han skriver det 8:e kapitlet så blir det: anden, anden, anden, anden — ända till 19 gånger.

Så frälstes Paulus. Och endast så fräses människan. Så blir hon rättfärdiggjord i Lammets budfulla blod. Ty att rättfärdiggöras är att återfå sin 7:e ande, som är rättfärdighetens ande med Guds 10 bud i sig såsom de 10 evangeliibuden.

Denne 10-budsande blåser bort, tvättar bort, renar bort, förlåter bort djurets 10-budsande, och därmed alla synder som människan begått mot de 10 buden – alla skulder och alla straff som hon ådragit sig enligt dem. Dessa synder, skulder och straff bär hon inom sig just i gestalten av de 10 djurbuden, som är syndens och dödens lag, vilken är allt ont i dess inre väsen och kärna.

Och samtidigt frigörs härmed den 7:e anden från Sinai bud. Ty i denne ande återfinner de sig själva just sådana de ville bli: andefyllda bud, 10 evangeliibud. Inför dessa evangeliska andebud tystnar Sinai 10 tungor, ty evangeliibuden för deras talan.

En så fullkomlig frälsning ger ”Andens lag”. Han frigör från djurets synd-, skuld- och strafflag och från Sinai lag.

Och denna andelag står sekundligt ställföreträdande inför Gud, och överskyler med sin fullkomliga budhållning människans bristfulla budhållning – ända tills hon blir Guds lag i fulländad personlig gestalt till ande, själ och kropp, Kristus fullkomligt lik.

Den paulinska frälsningen är alltså inte en frälsning *från* Guds lag, utan *till* Guds lag – från Sinai vanmäktiga bokstavsbud till den 7:e andens mäktiga andebud – sådana Gud gjort Sinai bud åt oss i Kristus Jesus. Sinai lag tog sig väg genom Kristus. I honom blev han förvandlad i ande och liv. Och denna livgivande andelag griper människan i Rom 7:e och lyfter upp henne i Rom 8:e.

Sålunda:

Samma bud som dödade Paulus i det 7:e kapitlet, samma bud – men i gestalten av ”*Andens lag*” – gjorde honom levande i det 8:e kapitlet.

Samma bud som band honom i det 7:e kapitlet, samma bud – men i gestalten av ”*Andens lag*” – löste honom i det 8:e kapitlet.

Samma bud som fördömde honom i det 7:e kapitlet, samma bud –

men i gestalten av ”*Andens lag*” – frälste honom från fördömsen i det 8:e kapitlet.

Samma bud som besegrades av djurbuden i det 7:e kapitlet, samma bud – men i gestalten av ”*Andens lag*” – besegrade djurbuden i det 8:e kapitlet.

Samma lag som var hans **tuktomästare** till Kristus i det 7:e kapitlet, samma lag – men i gestalten av ”*Andens lag*” – var hans **frälsomästare** i det 8:e kapitlet.

Samma bud som var **lag** för honom i det 7:e kapitlet, samma bud – men i gestalten av ”*Andens lag*” – var **evangelium** för honom i det 8:e kapitlet.

III

Lag och profeter

Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att uppfylla. Jag säger er sanningen: Innan himmel och jord förgår ska inte en bokstav, inte en prick i lagen förgå, inte förrän allt har skett. Därför ska den som upphäver ett av de minsta av dessa bud och lär människorna så kallas minst i himmelriket. Men den som håller dem och lär ut dem, han ska kallas stor i himmelriket. För jag säger er: Om inte er rättfärdighet går långt över de skriftlärdas och fariseernas, kommer ni aldrig in i himmelriket. (Matt 5:17–20).

Lagen och profeterna hade sin tid fram till Johannes. Sedan dess förkunnas evangeliet om Guds rike, (Luk 16:16).

I dessa ord har Kristus givit oss grundragen till läran om lag och evangelium.

Han säger här, både att lagen har försvunnit och att den inte har försvunnit. Och han ger även lösningen till gåtan.

Vi tar nu fyra synpunkter: lagens majestät, lagens två världsskeden, lagen och Kristus, samt lagen och lärjungarna.

1

Lagens majestät

Då man läser våra textord blir man slagen av häpnad. Ty i dem möter oss en helt annan syn på Guds lag än den, som är allmänt gängse bland oss.

Det är Rättfärdigheten, den 7:e anden, som här talar. Och han har sitt välbehag i Jehovahs fruktan (Jes 11:3). Därför talar han om Guds lag med ett allvar, med en vördnad och med en himmelsk högtidlighet, som skakar oss in i själva hjärtegrunden.

Lagen har för Kristus ett gudomligt och evigt majestät, som får honom själv och i sinom tid hela världen på knä.

Han levde i all-kärlekens förstabudsfruktan, som bar honom i livet och i döden. Ty denna fruktan är det eviga livets rot.

Och så djupt gripande och så hjärtinnerligt kärt var lagens höga och heliga majestät för honom, att alla hans ord var lagens ord, alla hans gärningar lagens gärningar – budet var livet, och livet var budet – och till sist gav han sitt liv för Guds bud.

Men världen föraktar lagens allsmågtiga majestät. Den heliga fruktans linje – som Kristus i lära och liv dragit upp för alla tider och folk – har hon brutit. Och därför ligger hon där bruten. Hennes förskräckliga läge har alltid varit lagens förbannelse – och det *är* och det blir lagens förbannelse – ända tills lagen blir upprättad i henne.

Och även många av de troende föraktar lagens majestät. Även de har brutit den heliga fruktans linje. Och därför ligger de där brutna i sitt inre och uppfräts av lagens förbannelseande.

Tillbaka till Guds lag! På knä inför lagens gudomliga majestät, som abba-barnet! Annars läggs du där med våld, som vredens barn, i lagförbannelsens kedjor.

2

Lagens två världsskeden

”Jag säger er sanningen: Innan himmel och jord förgår ska inte en bokstav, inte en prick i lagen förgå, inte förrän allt har skett.”
(Matt 5:18)

Sålunda: så länge himmel och jord består, så länge består Sinai lag. Det är lagens första världsskede.

Sinai bud, som också är samvetets bud, är den nuvarande världens gudomliga *grundlagar*. Så långt hon avviker från dem, så långt befinner hon sig i uppror emot Gud och måste bära den upproriskes straff.

Sinai bud är världens gudomliga *grundordningar*. Så långt hon avviker från dem, så långt faller hon sönder i oordning och upplösning.

Sinai bud är världens gudomliga *grundvalar*. Så långt hon släpper dem, så långt saknar hon grund och måste falla.

Sinai bud är världens *livskällor*. Så långt hon överger dem, så långt måste hon utsina i död.

I Sinai bud ligger *välsignelsen*. Allt vad som avviker från dem faller under förbannelsen.

All världens väl bor i hållet bud. All världens ve bor i brutet bud. Hela det närvarande och det tillkommande världseländet flyter från Sinai och samvetets brutna bud.

Alla vredens åskor, ljungeldar och oväder – som ofta nedslagit hela folk, ja, hela världsriken – och som i vredens sju yttersta plågor ska nedslå, uppriva och krossa hela vår värld. Allt stammar från Sinai brutna lag, som också är lagen i människans ande.

Dessa Guds förfärande straffdomar visar, att människorna står i skuld inför Guds bud. Att de sålunda genom Herren Sebaots ande – i vilken de lever och har sin varelse – kunnat hålla dessa bud *så*, att de undgått dessa straff. Ty i annat fall vore Guds straff orättvisa.

Och tusentals fromma hedningar och judar har genom Herren Sebaots ande hållit Guds bud *så*, att inte lagens förbannelse, utan lagens välsignelse genom Guds nåd vilat över dem.

Ty Guds lag innehåller inte bara det *ouppfyllbara* kravet, som fordrar borttagandet av syndens och dödens lag – utan även det *uppfyllbara* dubbelkravet, som är *dels* kravet på lagens yttre efterlevnad, *dels* kravet på levande kännedom om syndens och dödens lag samt samvetets

fördömsedom över densamma. Varigenom alltså hela världen, genom Herren Sebaots ande, kunde föras fram till rop på förlossning och sålunda sättas i riktning och rörelse mot Kristus.

Men Guds bud är gränslöst föraktade och förtrampade i världen och snart nog alldeles avskaffade. Men de står kvar, och det intill minsta bokstav och prick. Och hela världen måste ta sin färg och sitt öde ifrån dem, ty de är världens allsmåttiga herrar som behåller fältet till sist. De står där i sitt höga, heliga och allsvåldiga majestät, likt klippan i havet, vid vilkens fot alla vågor måste brytas och lägga sig ned.*

Men en gång ska Sinai bud förgås – nämligen då, när himmel och jord förgås.

Och hur förgås Sinai lag? Jo, genom att *övergå* i ”Andens lag”. I denna nya gestalt flyttar han in i nya himlar och på en ny jord. Och på den jorden bor han. Ty där bor endast rättfärdighet (2 Petr 3:13). Där har den 7:e anden sin eviga hemorts rätt i den andre Adams släkte.

Så förgås Sinai lag. Ty han förgås, enligt vår text, endast genom att ”ske”, genom att ”fullbordas”, uppfyllas av den 7:e anden. På den nya jorden är han ”skedd”, fullbordad, uppfylld – och därmed förgången som sinailag.

Detta uttrycker Kristus så: *”inte förrän allt har skett”* eller *”förrän allt har fullbordats”*. Lagg märke till sammanhanget i hans ord: lagen ska inte förgås förrän allt i den har skett eller fullbordats – men då är han förgången. Och därmed har han börjat sitt andra världsskede. Och detta skede uttrycker Kristus även så: *”Himmel och jord ska förgå, men mina ord ska aldrig förgå.”* (Matt 24:35).

Och hans ord innehöll all Guds lag men som ande och liv, d.v.s. ”Andens lag”. Och just denna ”Andens lag” – som är fullkomlig första- och andrabudskärlek eller fullkomlig första- och andrabuds rättfärdighet – är den tillkommande världens lag.

Så genomlöper lagens linje både denna och den tillkommande världen. Han är hela skapelsens axel. Kring honom välver sig mänsklighetens öden i alla tider och i alla evigheter.

Den enskilda människan är världen i smått. Lagens världsskeden är även hennes världsskeden. Och det första kan sluta och det andra börja redan i tiden.

Fri från Guds lag blir hon aldrig. Antingen står hon under Sinai lag eller under ”Andens lag”. Och så länge denna världen är hennes enda värld, så länge står hon under Sinai kravlag.

Men när i pingstfödelsen himmel och jord föds i henne som hennes nya himmel och nya jord, då förgås den gamla himlen och den gamla jorden i henne – och därmed förgås Sinai lag i henne. Han övergår genom ande- och lagbytet i ”Andens lag”, som så flyttar in i henne och därmed in i hennes nya himmel och på hennes nya jord.

* Om de 10 budens betydelse för den enskilde och för världen, samt om en rätt uppfattning av »lag och evangelium» — se prof. Myrbergs värdefulla uppsatser i hans bok: »Röster ur den heliga skrift», sid. 85–218.

Om någon är i Kristus är han alltså en ny skapelse. Det gamla är förbi, något nytt har kommit. (2 Kor 5:17). Då är också lagen förbi och lagen ny. Då är människan den tillkommande världen i smått och i tron. Den syns inte, men den är väsentligen närvarande i hennes andekroppsliga varelse. Det känner du, ty du smakar den tillkommande världens krafter (Heb 6:5). Du står inte längre i den värld som står under Sinai lag – du står i den värld som står under ”Andens lag”. Du har kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad (Heb 12:22).

Så förgås Guds lag redan i tiden hos alla dem, i vilka han får övergå i ”Andens lag”. Och hos dem blir Sinai 10 bud fullbordade i vandrigen ”efter anden”, ty de är evangelii 10 bud, givna i deras hjärtan och skrivna i deras sinnen genom andelagsbytet.

Och dessa vandrare i lagfullbordan ”efter anden” är gäster och främlingar på jorden. Denna världen är för dem en främmande värld.

3

Lagen och Kristus

”Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att fullborda.” (Matt 5:17)

Alltså kom Kristus i världen för att fullborda lagen och profeterna. Det var hela hans uppgift.

Och vad handlar lagen och profeterna om? Endast om ett enda: kärleken. Ja, Kristus sätter rent av likhetstecken mellan kärleken samt ”lag och profeter”. Han säger: *”Allt vad ni vill att människorna ska göra för er, det ska ni också göra för dem. Detta är lagen och profeterna.”* (Matt 7:12).

Att älska Gud över allt och sin nästa som sig själv, det är hela lagen och alla profeterna.

I lag och profeter ligger Guds vilja utbredd i en mångfald av stadgar, ordningar och bud och framför allt i Sinai 10 bud. Och alla kräver de endast ett: kärleken, ty han är budet i alla bud, livet i lagens kropp. Kärleken är lag och profeters fullbordan.

Alltså handlar profeterna inte om någonting särskilt vid sidan av Guds lag, vilket skulle frita från lagen. Nej, de handlar om alldeles det samma som lagen. De sysslar endast med Guds lag. Det säger ju Kristus: *På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.* (Matt 22:40). Och ”dessa två bud” är just lagens två huvudbud: första- och andrabuds-kärleken, som är hela Guds lag i hela hans djup, höjd och vidd.

Alltså vill lag och profeter inte skilda saker, utan de vill samma sak: Guds lag. De bär inte fram lagen som ett, och löftet som ett annat. Nej, de bär endast Guds lag. Och honom gör de till *själva löftet*. Ty om honom förutsäger de så: *”Se, dagar ska komma, säger Herren, då jag sluter ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus: Jag ska lägga min lag i deras bröst och skriva den i deras hjärtan. Jag ska vara deras Gud, och de ska vara mitt folk.”* (Jer 31:31–33).

Lagen – lagd i bröstet och skriven i hjärtat – är just Sinai lag, som blivit ”Andens lag”, som är evangelium. Och denna bröst- och hjärtelag är själva det nya förbundet, så som vi ser.

Lag och profeter har inte två tungor – en som kräver lagfullbordan,

och en som efterskänker den – utan endast en tunga som kräver kärlekens lagfullbordan in i döden. Och en sådan fullbordan förutsäger hon. Ty hon visar på Lammet, det tigande, tysta (Jes 53:7), vilket just – som motsatsen till profetians vilddjur (Dan 7) – är själva denna lagfullbordan in i döden. Vilken lagfullbordan är sinailagens övergång i ”Andens lag”, som fullbordar lagens krav ”i oss” ända in i den kvalfullaste martyrdöd.

Det gamla testamentet har inte två skilda linjer: löftet och lagen – utan endast en linje: lagen som också är löftet. Och det nya testamentet har inte två linjer: evangelium och lagen – utan endast en linje: ”Andens lag” som är evangelium.

Det gamla testamentet har inte två utan endast en axel: lagen kring vilken allt välver sig. Och det nya testamentet har inte två, utan endast en axel: ”bröst- och hjärtelagen” kring vilken allt välver sig.

Och det var just, enligt Jesu ord, judarnas grundolycka att de löste löftet från lagen och gjorde sig ett budlöst löfte. De kallade sig Abrahams barn och ryckte till sig hans välsignelse, men hans hjärta och gärningar stötte de bort (Matt 3:8–9; Joh 8:39–41). De hoppades på Moses, men trodde honom inte och höll inte hans lag (Joh 5:45–47; 7:19). De plockade ut alla löften ur lag och profeter, men lagen själv i hans första- och andrabuds rättfärdighet lät de fara (Matt 23:23). Och detta ande- och budlösa löfte blev deras undergång.

Och kristenheten fortsätter på judarnas väg. Hon har gjort sig ett budlöst evangelium vid sidan av ”Andens lag”. Det är hennes grundolycka och det blir hennes undergång. Den judiska skökan levde på ett första- och andrabudslöst löfte, och den kristna skökan lever på ett första- och andrabudslöst evangelium.

Att fullborda lag och profeter är alltså att fullborda Guds lag in i döden, vilket är det samma som att av lag och profeter göra evangelium. Och det var Kristi uppgift på jorden.

Ty världsfördärvet är syndens och dödens lag, som är en härskande motlag mot Guds lag. Och denna motlag, som är själviskheten, måste bort. Men han viker aldrig för annat än för sin krönta motlag: kärleken. Och därför måste kärlekens lag införas i världen. Och fördenskull kom Kristus i världen. Han är den krönta kärleken.

”På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.”, sa Kristus.

Låt oss tänka oss kärleken som ett band. Det utgår från Gud och till människan, och från människan tillbaka till Gud.

Låt oss vidare tänka oss alla Guds bud i lag och profeter, som pärlor uppträdda på detta band. Så hänger lagen och profeterna på kärlekens band till en kärlekens krans. Och denna krans är lag och profeters fullbordan.

Men själviskheten har avslutit kärlekens band. Det kände gamla testamentets fromma. Och de sökte att återknyta bandet. Och genom Herren Sebaots ande lyckades det till en del. Och bäst lyckades det i deras nytestamentliga försmakstider. Då hängde buden på bandet. Och buden levde. Så fick de smaka lagen som löftet. Och därav förstod de vad det nya förbundet skulle bli: lagen lagd i bröstet och skriven i hjärtat. Och så blev lagen för dem *”dyrbarare än guld och sötare än*

honung” (Ps 19:11).

Men själviskheten var bara utträngd för tillfället. Och den trängde in på nytt och allt jämt på nytt. Och lika ofta brast bandet. Och pärlorna låg där som kringströdda krav. Alla begärde de bandet. Och de fromma begärde det också. Det var gamla testamentets flertusenåriga rop på förlossning – förlossning från själviskhet till kärlek, från syndens och dödens lag till ”Andens lag”, från Guds lag skriven på stenen och lagd i arken, till Guds lag skriven i hjärtat och lagd i bröstet.

Men så var tiden inne – och Kristus kom. Och han kom för att fullborda lag och profeter, d.v.s. för att upphänga lag och profeter på kärlekens band. Och därför var han så gränslöst angelägen om att bevara kärlekens samband med Fadern. Ty det gällde för honom endast ett: att i varje sekund träda en budpärla på kärlekens band. Och därför var han så gränslöst rädd om även den minsta pärla. Ty han ville – och måste genom budhållning – samla dem alla på bandet, för att kunna i andebytet skänka oss en fullkomlig kärlekskrans av levande budpärlor. Den kransen är evangelium, pingstilje-kransen av vitt och rött. Ni, Herrens heliga, ni känner narcissens ljuva doft.

Paulus säger om hedningarna som har Guds lag i sina hjärtan, att de är sin egen lag (Rom 2:14). Märk det enkla och djupa uttrycket: de är *lag*. Sålunda är hedningen Guds lag i någon mån. Och hade inte synden kommit i världen, så skulle människan varit Guds lag i personlig gestalt – varit en kännande, tänkande, talande och görande lag, en livs levande, vandrande lag – varit den 7:e anden.

Och just detta: *vara* Guds lag – vill lag och profeter ha fram i fullkomlig människogestalt. Och just här grep Kristus in. Han *är* Guds lag i personlig gestalt. Lagen vill vägen. Här sätter han sitt lagfullbordande ”är”: ”Jag är vägen.”

Lagen vill sanningen. Här sätter han sitt lagfullbordande ”är”: ”Jag **är** sanningen.” Lagen vill livet. Här sätter han sitt lagfullbordande ”är”: ”Jag **är** livet.” Ur detta hans ”är” flyter hans ”gör” som bäcken ur källan.

Att *vara* Guds lag, *vara* kärleken, *vara* rättfärdigheten, *vara* den 7:e anden, med ett ord: *vara Guds barn* — det är lagens innersta krav. Och det är tväsidigt: förstabudskravet och andrabudskravet.

Det första kravet innefattar de fyra heliga och saliga allten – kärlek till Gud av **allt** hjärta, **all** själ, **all** kraft och **allt** förstånd. Här krävs en sekundlig **all**-människa, en de fyra alltens människa, som är förstabudsmänniskan. Och en sådan människa var Kristus.

Det andra kravet innefattar kärleken till nästan. Den ligger i förstabudskärleken som värmen ligger i elden. Den är alltså sekundligen för handen, även om den inte är i tillfälle att visa sig i yttre gärning. Den sekundliga **all**-kärleken till Gud är en sekundlig **hel**-kärlek till nästan. Förstabudsmänniskan är alltid en andrabudsmänniska. Kristus var den sekundliga tubudsmänniskan.

Lagen kräver alltså först och främst själva barnet. På det ligger huvudvikten. Ty finns inte barnet så finns inga barnets verk. Och Gud godtar inget verk, som inte är tubudsverket i tubudskärleken och tubudsbarnet.

Lagen kräver ingenting mindre än kärlekens barnskap, eller att vara ett kärlekens barn av kärlekens Gud. Och ett sådant barn var Kristus.

Han var Gud Kärleks son, på det att vi skulle kunna bli Gud Kärleks söner. Och därför sammanfattar Paulus hela hans uppgift på jorden i detta enda: ”att vi skulle få söners rätt” (Gal 4:4–5) – barnskapets rätt – eller bli kärlekens barn av kärlekens Gud så att vi är Guds kännande, tänkande, talande, görande och vandrande kärlek.

Inför kärlekens fyra **allt** kommer hela Adams släkte på skam, ty Adamiterna *är* själviskheten, *är* syndens och dödens lag. Men för ett kärlekens barn, som är kärlek i Kristus Jesus, är kärlekens ”allt” fyra lätta allt. Ty ”allt” är kärlekens liv, ”del” är kärlekens död. Alltet är för kärleken vad vattnet är för fisken – han kan inte leva utan det. Detta är den andre Adams släkte.

Och det är sådana barn som bor på den nya jorden. Där är alla fullkomlig kärlek. Där är alla fullkomlig rättfärdighet. Där är alla Guds lag i fullkomlig människogestalt.

”Guds bud är evigt liv”, säger Kristus (Joh 12:50). Alltså är Guds bud och det eviga livet samma sak. Livet ligger i budet, aldrig utanför det – ty där ligger döden.

Men budet gick förlorat med den 7:e anden, och därmed gick det eviga livet förlorat. Och därför måste budet återinföras i världen. Och det gjorde Kristus genom lag och profeters fullbordan. Han *är* budet och därmed det eviga livet. Och därför sammanfattar Paulus allt vad vi har i honom i detta enda: ”Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre” (Rom 6:23). Denna gåva är ”Andens lag”, som *är* budet och därmed evigt liv.

Alltså: vill du ha evigt liv, så ska budet ge dig det. Ty budet och livet är ett.

Därav kommer det sig att Kristus alltid visade dem till Guds lag, vilka frågade efter evigt liv. ”Vad ska jag göra för att få evigt liv?” Svar: ”Vill du gå in i livet, så håll buden” (Matt 19:16–22). — ”Vad ska jag göra för att få evigt liv till arvedel?” Svar: ”Vad är skrivet i lagen? . . . Gör det, så får du leva.” Se på den barmhärtige samariten! ”Gå du och gör som han.” (Luk 10:25–37).

Och Kristus luras inte, säger aldrig ett och menar ett annat. Nej, det ligger ett evighetsdigert allvar i dessa hans svar.

Och han kunde ju inte svara annorlunda. Ty då skulle han ha lagt det eviga livet utanför budet, där det aldrig ligger – ha lagt människans frälsning utanför Guds bud, där den aldrig ligger. Där lägger skökan den – men inte Kristus.

Men märk: han säger inte bara detta: ”gör Guds bud, så får du leva”, utan också detta: ”kom till mig, förbli i mig, ty utan mig kan ni ingenting göra” (Joh 7:37; 15:4–5). Han *var* just den lag, just de bud, till vilka han visade. Och just i det ordet: ”göra” inlägger han kraften att vara Guds lag och att göra Guds lag. Ty hans ord är ande och liv, vilket är ”Andens lag”. Med sitt konungsliga ”gör!” insätter han människan som grenbud i honom själv som stambudet, nämligen *om* och *så långt* hon för tillfället är insättbar.

”Kristus är lagens ände till rättfärdighet för var och en som tror”, säger Paulus (Rom 10:4).

Alltså fick lagen sin ände eller sitt slut i Kristus. Och detta slut var rättfärdigheten i Kristus. Den änden begärde lagen. Och den änden fick han i Kristi lagfullbordan, som är ”Andens lag”. Lagens ände är Kristi rättfärdighet eller ”Andens lag”.

Så ändade Sinai lag i Kristus. Och så ändas han i Kristus för var och en, som tror med hjärtat till rättfärdighet (Rom 10:10). Ty genom hjärtats tro övergår han från lagen skriven på stenen och lagd i arken, till lagen skriven i hjärtat och lagd i bröstet. Och så ändas han också en gång som världslag på den nya jorden. Där bor, går och står han som rättfärdighet – som den 7:e anden.

Så både försvann Guds lag, och försvann inte. Ty han försvann *så*, som knoppen försvinner i blomman.

Och en knapp — är han försvunnen då han försvunnit i blomman? Inte till den minsta del. Han har endast gått upp i en högre gestalt. Han är förvandlad till blomma.

Så försvann lagen i Kristus. Inte den minsta bokstav, inte en enda prick är försvunnen. Han har endast gått upp i en högre gestalt. Han är förvandlad till en person, som är Herren den rättfärdige – förvandlad till ”Andens lag”, som är evangelium.

”Lagen och profeterna hade sin tid fram till Johannes.” Med honom försvann de sålunda. Men vart tog de vägen? De försvann i evangeliet: ”Sedan dess förkunnas evangeliet om Guds rike,” (Luk 16:16) Men är de försvunna då de försvunnit i evangelium? Inte till den minsta del. De är förvandlade till evangelium.

Detta ser vi ju tydligt av Kristi evangeliiförkunnelse, som han satte i stället för lag och profeter. Han predikade fortfarande Guds lag och det intill minsta bokstav och prick, som vi ju ser t.ex. i bergspredikan. I henne är lag och profeter fortfarande med, fast han säger att de försvunnit med Johannes.

Men fast Kristus sålunda fortfarande predikade Guds lag, så predikade han dock aldrig ”lag”, d.v.s. ett blott och bart kravord, utan alltid evangelium, d.v.s. ”Andens lag” som *ger* vad den *kräver*. I detta Kristi evangelium är alltså lag och profeter *med*, men som knoppen är med uti blomman. I Kristus gick lag och profeter sekundligen över i evangelium. Knoppen slog ut i blomman, så att doften kändes i hela Kanaans land. Och folket *häpnade* över den nya förkunnelsen (Matt 7:28).

Med Johannes och Kristus växlas alltså ämbeten och förbund. Evangelii ämbete träder i stället för lag och profeters ämbete. Det nya förbundet, det förblivande, träder i stället för det gamla förbundet, det försvinnande (2 Kor 3:11–18).

Så försvann Gud lag. Ty han försvinner endast genom att *ske*, *fullbordas*. Endast så *ändas* han, *förgås* han. Han tystnar aldrig, förrän allt i honom har skett.

Men då allt i lagen har skett, då är lagen tyst – ty då är han död. Så dog lag och profeter i Kristi död. Ty där fick de ut fullkomlig fullbordan mitt i lagens förbannelse. På deras grav står de orden: **Det är fullkomnat.**

Men inte försvann de. ”Fader, i dina händer befaller jag min ande.”

(Luk 23:46)

I den anden levde de, som **"Andens lag"**.

I den anden nedsteg de i dödsrikets båda rum, som **"Andens lag"**.

I den anden uppstod de, som **"Andens lag"**.

I den anden for de till himlen, som **"Andens lag"**.

I den anden tronsattes de, som **"Andens lag"**.

I den anden återkom de på pingstdagen, som **"Andens lag"**.

I den anden frigjorde de, som **"Andens lag"**, 3 000 själar från syndens och dödens lag.

I den anden frigör de alltjämt, som **"Andens lag"**, människosjälar från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

Och i den anden frigör de, som **"Andens lag"**, en gång hela skapelsen från syndens och dödens lag. Detta är evangelii frälsning.

Ty se nu en människa. Lagen hänger efter. Krav, hotelse och förbannelse utan ände och tal. Och han tystnar inte förrän allt till punkt och pricka har skett, är fullbordat, fått ände även i människan. Men förr sätter jag Kinnekulle på månen, än jag sätter rättfärdighetsände på lagen.

Endast en enda utväg: att som Paulus släppa in honom i hjärtat som **"Andens lag"**, eller att tro med hjärtat, så att han blir skriven i hjärtat och lagd i bröstet. Därmed förlåter Gud missgärningen och kommer inte mer ihåg synden (Jer 31:33–34). Och just denna lagskrivning och lagläggning, som inbegriper syndernas förlåtelse, **är, är, är** det nya förbundet (jfr Heb 10:16–17).

På grundvalen av Sinai lag slöt Gud förbundet med det gamla Israel. På grundvalen av **"Andens lag"**, som blivit bröst- och hjärtelag, sluter han förbundet med det nya Israel. Lagen är huvudlinjen i både gamla och nya testamentet. Båda förbunden förbinder med Gud genom lag.

Och i och med denna förbundslag i hjärta och bröst är lagen skedd, fullbordad och rättfärdighetsändad även i människan. Hon är grenlag i **"Andens stamlag"**. Lagen har dött i henne som sinailag och uppstått i henne som **"Andens lag"**. Nu är han tyst. Ty nu **är** människan i Kristus Jesus, som med **"Andens lag"** tystat honom för alltid. Och i den mån hon är inne i Kristus Jesus, **är** hon **"Andens lag"**, och i samma mån råder hon över syndens och dödens lag. Hon övervinner i samma mån, som hon är inne i övervinnaren.

Sålunda **är** Kristus Guds lag i personlig gestalt. Han **är** tubudskärleken, tubuds rättfärdigheten, tubudsnåden, tubudsanden med slaktmärket – vilket allt är **"Andens lag"**, som är tubudslagen på den himmelska härlighetens middagshöjd. Och evangelium är ordet om Kristus, **i vilket ord han själv är**. Och så blir evangelium till sitt väsen och innehåll just tubudskärleken, tubuds rättfärdigheten, tubudsnåden, tubudsanden med slaktmärket – vilket allt är **"Andens lag"**, som är tubudslagen på den himmelska härlighetens middagshöjd. Så rikt, så väldigt är evangelium. Bara det får vara vad det är. Men under det 6:e huvudets tid är det undanträngt av skökans budlösa ormevangelium.

Lagen och lärjungarna

”Därför ska den som upphäver ett av de minsta av dessa bud och lär människorna så kallas minst i himmelriket. Men den som håller dem och lär ut dem, han ska kallas stor i himmelriket. För jag säger er: Om inte er rättfärdighet går långt över de skriftlärdas och fariseernas, kommer ni aldrig in i himmelriket.” (Matt 5:19–20).

Detta är allvarliga och djupt ingripande ord. Med dem binder han för alla tider sina lärjungar vid Guds bud, sådana de är andebud eller ”Andens lag” i honom. Ja, han helt enkelt sätter budens hållande som villkoret för inträde i himmelriket och som måttstock på människovärdet inför Gud.

Han predikar aldrig människorna bort från Guds bud till någonting annat, som skulle vara evangelium vid sidan av buden – som skökeevangelisterna gör. Nej, Kristus känner inget annat evangelium än budevangeliet. I det inlägger han riksrikedomen för de fattiga, trösten för de bedrövade, det tillkommande jordearvet för de saktmodiga, mättnaden för de hungrande och törstande, friheten för de fångna och förtryckta och synen för de blinda (Matt 5:3–6; Luk 4:18). Ty budet och livet är för Kristus ett. Frälsningen lägger han i budet – aldrig utanför det. Ty budet ligger i hans ande – och utan denne ande hör ingen honom till.

Bergspredikan innehåller Guds bud. Henne sätter han i stället för lag och profeter. Hon är ”Andens lag” eller den 7:e anden, sådan han kommer till sin fulla rätt i den människan Kristus Jesus. Också kände sig åhörarna stå inför någonting alldeles nytt, fastän de stod inför Guds bud som de ofta hade hört. Här grep buden in som andebud i deras naturlige bud-ande och det med en överjordisk, en gudomlig andekraft och andemakt, så att de ”häpnade”. Det är budevangeliet.

I full överensstämmelse med profetian om det nya förbundet, fordrar Kristus bröst- och hjärtelagens rättfärdighet som villkor för inträde i himmelriket: *”För jag säger er: Om inte er rättfärdighet går långt över de skriftlärdas och fariseernas, kommer ni aldrig in i himmelriket.”*

Och hur ska lärjungarnas rättfärdighet övergå deras rättfärdighet? Jo, deras rättfärdighet var andelös – lärjungarnas rättfärdighet ska vara andefull. Skillnaden ligger i den 7:e anden. De förra var rättfärdiga utan rättfärdighetens ande – lärjungarna ska vara rättfärdiga i och genom rättfärdighetens ande. De förra var rättfärdiga efter bokstaven, alltså utvärtes rättfärdiga. Det ska lärjungarna också vara. Men de måste vara *mer*, vara även *invärtes* rättfärdiga, rättfärdiga genom bröst- och hjärtelagen. Den och endast den för in i himmelriket, ty han är förbundslagen. Hjärterättfärdigheten, renhjärtenheten, är den plus-rättfärdighet, genom vilken en lärjunge i alla tider måste gå långt över ”fariséers och skriftlärdas”.

In i himmelriket kommer ingen genom en bara tillräknad kristusrättfärdighet. Det ser du ju tydligt här. Och det ser du också av detta ord: *”Inte alla som säger 'Herre, Herre' till mig ska komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Fars vilja.”* (Matt 7:21).

Och det ser du även av slutordet: Bara den som gör efter dessa mina ord, d.v.s. bergspredikan, han är den kloke byggmästaren vars hus aldrig faller (7:24–25).

Nej, himmelriket *är* rättfärdighet i den helige anden. Och för inträdet i det krävs rättfärdighetens liv, rättfärdigheten själv i gestalten av rättfärdighetens ande, som är ”Andens lag”. Men här stormar skökoevangelisterna fram med den bara tillräknade rättfärdigheten och fördärvar mångtusentus själar.

Kristus sätter budens hållande som måttstocken på människovärdet inför Gud: ”Därför ska den som upphäver ett av de minsta av dessa bud och lär människorna så kallas minst i himmelriket. Men den som håller dem och lär ut dem, han ska kallas stor i himmelriket.” (Matt 5:19)

Så allvarligt, så djupt ingripande och så avgörande för människans hela evighet är hållandet eller upphävandet av även det minsta bud. Och varför? Jo, just emedan evangelii bud är en ande, en andelag, ett oupplösligt helt. I varje bud, stort eller litet, bor rättfärdighetens ande, den 7:e anden. Och i och genom denne ande bor Gud i människan. Han vilar över och i sina bud, sådana de är bröst- och hjärtelag i henne.

Inget bud är så litet att inte den oändlige bor i det och vilar i det – men han måste fly ut ur det när det inte hålls.

Ingen plikt är så ringa att inte himlen rymmes i den – men han måste utrymma den då plikten inte fylls.

Ingen gärning är så obetydlig att inte min eviga salighet slår en rot uti den – men i icke-gärning eller i ogärning blir hon rotlös.

Budet och anden är ett. Så långt jag håller budet – så långt håller jag anden kvar. Så långt jag slarvar bort budet – så långt slarvar jag bort anden. Hållet bud är ett plus i min 7:e ande – icke-hållet bud är ett minus i honom. Genom budhållning växer han – genom budsläppning krymper han. Och han kan krympa *så*, att jag har ingenting kvar av honom. Och då har jag ingenting heller kvar av Guds välbehagliga inneboende i mig. Och då är förbundet upphävt – i och med mitt upphävande av förbundslagen.

Genom bristande budhållning blir jag liten, en förkrympt stackare i himmelriket med fara att falla därur. Genom trogen, evangelisk budhållning blir jag stor. Och endast genom en sådan budhållning kan jag nå den storhet, som Gud skapat och ämnat mig till. Större kan jag inte bli. Men mindre kan jag bli, som vi ser i vår text. Och det har evighetsdigra följder för mig. Härom mer i vårt 9:e kapitel.

Människa, människa! Din Jesus gick i döden för Guds bud. Även för det minsta gav han sitt liv – för att förvandla det i evangelium åt dig. Kan du slarva med de bud som dryper av hans hjärteblod, och därmed slarva bort dig själv för tid och evighet?

IV

Sions lag

Det ska ske i den yttersta tiden att berget med Herrens hus ska stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk ska strömma dit, många folk ska gå i väg och säga: "Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han ska lära oss

sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar." För lag ska gå ut från Sion, Herrens ord från Jerusalem. (Jes 2:2–3; Mik 4:1–2)

Guds lag är hela skapelsens bergfasta väsen, alltings eviga ”granit”. Såsom en bild därav bor lagen på bergen och går fram på bergen genom alla tider och evigheter. Och hans berg är sju. De visar oss lagens heliga historia. Låt oss kasta en blick på dem.

De 7 bergen

1

Paradisberget

På det ”heliga gudaberget” stod lagen skriven i människans ande. Buden hängde som ädelstenar på kärlekens band. Och de satt i allt och på allt, så att det gnistrade överallt. Människan hade bara att av bandet knyta krans och att i kärlekens rundgång behålla buden på bandet. — Det berget är ännu barnens berg. På det hör himmelriket dem till.

Men ormen kom med självskhetens band. Och då detta togs, brast det förra. Kärleken släcktes, och därmed slocknade ädelstenspärlorna. Gudaberget höljdes i natt.

Ormens bud trädde upp på ormbandets. Och i det bandet och efter de buden gick människan på syndens och dödens lag-väg.

Evangelii frö inkastades på jorden: ormens huvud ska krossas under själva ormbettet. Det blev nattens ledande stjärna till Betlehem.

Ormens huvud är syndens och dödens lag-huvud: vilddjurets första, största och yppersta bud: den firsidiga allkärleken till det skapade. Det krossades av Kristus på korset genom Guds lag-huvud: hans första, största och yppersta bud: den firsidiga all-kärleken till skaparen. Därmed blev paradislagen fullbordad, försonad och helgad. Och därmed öppnades paradiset portar. Men vägen dit in är paradislagen, sådan han blev ”Andens lag” i Kristus. Upp på det heliga berget stiger ingen utan bergets lag i hjärta och bröst. Allt som inte har den, faller för kerubernas svärd.

2

Sinai berg

Här skrev Gud sin lag på stentavlorna (5 Mos 9:10). Och dessa lades i förbundsarken som stod i ”det allraheligaste” (1 Kon 8:9; Heb 9:3–4).

Och denna lag var det dyrbaraste och käraste, som det gamla förbundets heliga ägde på jorden. Om den sjöng de så (Ps 19:8–11):

*Herrens lag är utan brist
och vederkvicker själen,
Herrens vittnesbörd är fast,
och gör den enfaldige vis.
Herrens befallningar är rätta
och ger glädje åt hjärtat,
Herrens bud är klart
och upplyser ögonen.
Herrens fruktan är ren,
den består i evighet.
Herrens domar är sanning,*

*allesammans rättfärdiga.
De är dyrbarare än guld,
ja, än fint guld i mängd.
De är sötare än honung,
ja, än renaste honung.*

För dessa fromma var alltså Sinai lag inte bara dödande, utan även livgivande. Den gav vederkvickelse åt själen och glädje åt hjärtat och var sötare än honung, sa de. De lade alltså frälsningen *inom* Guds bud, inte utanför dem. Från skökans lagförakt, laghat och budlösa frälsning höll de sig rena.

Lagen var för dem inte bara en bokstav, utan en ande – nämligen Herren Sebaots lag-ande, som de i hjärtetro mötte i Guds lag. Och denne lag-ande stod iklädd Kristus redan i Guds eviga råd och på fallets dag och sekundligen inför alla dessa fromma. Och det var denne lag-ande eller lag-Kristus, som i samband med hela det gamla förbundets lagordning organiskt uppgick eller försvann i den köttblivne Kristus (Joh 1:14) – som det lägre försvinner i det högre, som knoppen försvinner i blomman.

Det var alltså den gammaltestamentlige lag-Kristus, som de fromma mötte i Sinai lag. Det var han som gjorde buden sötare än honung. Han var lag-anden, i vilken buden var det gamla förbundets livsvatten. Så var han den andliga klippan ur vilken de drack (1 Kor 10:4).

Men som bara gammaltestamentlig lag-Kristus kunde han inte ”lägga lagen i bröstet och skriva den i hjärtat”, d.v.s. han kunde inte i gestalten av nytestamentlig lag-Kristus bo i deras hjärtan. Men han kunde genom sin krav-ande bo i dem och ibland så vederkvicka, glädja och fylla dem med sitt lag-andevatten, att de kunde tydligt förutse vad det nya förbundets lagläggning och lagskrivning skulle bli. Och så blev deras lag-Kristus även löftes-Kristus – lag-anden blev löftes-anden eller den utlovade anden. Och i fullkomlig överensstämmelse härmed sammanfattar Kristus hela det gamla förbundets frälsningslöfte i detta enda: Faderns löfte om den helige anden (Apg 1:4–5), vilken ande gavs på pingstdagen som är lagläggningens och lagskrivningens dag.

Sålunda var Sinai lag själva löftet för de fromma. Märk det! Den stod inför dem som en härlig profetia om att i tidens fullbordan bli bröst- och hjärtelag, som är ”Andens lag”. Och i detta laglöfte sammanfattade de all Guds nåd, hela Guds frälsning i de kommande dagarnas förbund. Så t.ex. i detta ord som vi redan anförde:

”Detta är förbundet som jag efter denna tid ska sluta med Israels hus, säger Herren: Jag ska lägga min lag i deras bröst och skriva den i deras hjärtan. Jag ska vara deras Gud, och de ska vara mitt folk.” (Jer 31:33)

Det är just löftet om Sinai lag som blivit ”Andens lag”, som gör fri från syndens och dödens lag. Och ”*detta är*” det nya förbundet, står det. Ser du det?

Samma härliga andelagslöfte uttrycks även så:

”Och jag ska ge dem ett hjärta som känner mig, att jag är Herren. De ska vara mitt folk och jag ska vara deras Gud, för de ska vända om till mig av hela sitt hjärta.” (Jer 24:7)

Det är just löftet om det nya förbundets hjärta, som är ett verkligt förstabudshjärta – ett **allt**-hjärta – varefter det suckades oavslåtligen i det gamla förbundet. Ett sådant hjärta ger Gud just genom att ge och skriva sin lag i hjärtat.

Samma härliga andelagslöfte uttrycks även så:

”Jag ska ge dem alla ett och samma hjärta och lära dem en och samma väg så att de alltid fruktar mig, för att det ska gå väl för dem och deras barn efter dem. Jag ska sluta ett evigt förbund med dem så att jag inte vänder mig ifrån dem och slutar att göra dem gott, och jag ska lägga fruktan för mig i deras hjärtan så att de inte viker av från mig. Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott och plantera dem i detta land med trofasthet, av hela mitt hjärta och hela min själ.” (Jer 32:39–41)

Det är återigen löftet om det nya förbundshjärtat med Guds lag i sig. Och i det hjärtat inger Gud sin beständiga abba-fruktan, så att det inte viker av ifrån honom. Och det är ”ett och samma hjärta” hos alla äkta förbundsborn. Det är inte det fnurriga och skrupna partihjärtat som är skökohjärtat. — Och dessa förbundshjärtan har alla ”en och samma väg”, som är bröst- och hjärtelagens väg. Och alla har de en Gud som ”inte upphör att följa dem”, och som ”har sin glädje i att göra dem gott av hela sitt hjärta och av hela sin själ” – alltså en Gud som älskar människan ”av hela sitt hjärta och av hela sin själ”. Det övergår alla mänskliga tankar. Här är rum endast för ett: tillbedjan.

Samma härliga andelagslöfte uttrycks även så:

”Jag ska ge dem ett och samma hjärta, och en ny ande ska jag lägga i deras bröst. Jag ska ta bort stenhjärtat ur deras kropp och ge dem ett hjärta av kött, för att de ska vandra efter mina stadgar och hålla mina bud och följa dem. De ska vara mitt folk, och jag ska vara deras Gud.” (Hes 11:19–20)

Det är återigen löftet om det nya förbundshjärtat med Guds lag i sig, eller om den nye förbundsanden som är Kristi första- och andrabudsande, eller ”Andens lag” som blivit bröst- och hjärtelag. Och det ska vara ett hjärta av kött, d.v.s. paradiskött. Det är ett mjukt hjärta i motsats till stenhjärtat med stenlagen i sig – vilken är syndens och dödens lag.

Samma härliga andelagslöfte uttrycks även så:

”Jag ska stänka rent vatten på er så att ni blir rena. Jag ska rena er från all er orenhet och från alla era avgudar. Jag ska ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er. Jag ska ta bort stenhjärtat ur er kropp och ge er ett hjärta av kött. Jag ska låta min Ande komma in i er och göra så att ni vandrar efter mina stadgar och håller mina lagar och följer dem.” (Hes 36:25–27)

Det är återigen löftet om det nya förbundshjärtat med förbundslagen eller förbundsanden i sig. Denne lag-ande, som är Kristi ande, innehåller det nya förbundsvattnet. Och det är första- och andrabudsvattnet, som först och främst renar från alla smutsgudar eller mergudar så att Gud blir En och ingen mer.

Och detta härliga andelagslöfte förbinds med ”Herrens tjänare” och

uttrycks även så:

”Ja, av den vedermöda hans själ har utstått ska han se frukt och så bli mättad. Genom sin kunskap förklarar min rättfärdige tjänare de många rättfärdiga, och han bär deras skulder.” (Jes 53:11)

Här har vi grundvalen för det nya förbundshjärtat. Den är Lammet eller Herren den rättfärdige. Och han gör rättfärdig just genom att i och med sin försoningsande – som är första- och andrabudsanden med slaktmärket – lägga Guds lag i bröstet och skriva den i hjärtat, eller genom att med ”Andens lag” göra fri från syndens och dödens lag som är stenhjärtat. Och någon annan *personlig* rättfärdiggörelse än lagläggningen och lagskrivningen – som innesluter reningen i förbundsvattnet eller förlåtelsen i förbundsblodet – känner inte skriften. Ty just detta *är, är, är* det nya förbundet. Märk det!

Vi ser alltså, hur ihärdigt och eftertryckligt profetian utpekar det nya hjärtat som varande själva den nytestamentliga frälsningen. Men skökan har uppfunnit en ”fullkomlig frälsning” *utanför* det nya förbundshjärtat – *utanför* födelsen – genom en bara tillräknad, inte bröstlagd och hjärteskriven rättfärdighet. Och så tar hon det nya hjärtat som ett följdsläp till denna utanför-frälsning. Just det som profetian sätter som själva frälsningen – det sätter hon som *följd* av frälsningen. Just det om vilket profetian säger: ”Detta *är* det nya förbundet” – om det säger skökan: ”Detta *följer* på det nya förbundet, vilket sluts på grundvalen av Kristi blod som ett blott och bart straffsummeblod.” Och detta följdhjärta låter vänta på sig. Det släpar och släpar och blir allt längre och längre efter, tills det inte mer syns till eller sätts i fråga. Så räddar skökan sitt liv. Ty det nya hjärtat är hennes död.

Det gamla förbundets frälsningslöfte var alltså löftet om Sinai lag, som blivit bröstlag med bröstrening, och hjärtelag med hjärterening.*

Detta härliga andelagslöfte fick inte de fromma ut här på jorden, utan först i dödsrikets paradis. Men det bar dem under pilgrimsfärden genom det främmande landet. Ty de fick ofta en försmak av det så att de kunde ”se och hälsa det i fjärran” (Heb 11:13). Och i detta löfte som gjordes levande för dem genom den inneboende krav- och vederkvickelseanden – lagens gammaltestamentliga bara droppande honungsande – dog de dagligen från syndens och dödens lag, och höll Guds lag så långt som det på förkristlig ståndpunkt var möjligt. Och i den andens förbundsvatten åtnjöt de den gammaltestamentliga reningen eller förlåtelsen. Men denna förlåtelse ställde de inte i strid mot Guds lag, eller till befrielse från Guds lag, eller till nedrivande av vad lag-anden byggde upp i dem – utan de ställde förlåtelsen i lagens tjänst, till lagens upprättande, hållande och helgd. Ty så lärde och sjöng de (Ps 130:4):

*Hos dig, Herre, finns förlåtelse,
för att man ska frukta dig.*

3

Saligheternas berg

Här predikar Kristus paradislagen och Sinai lag, sådana de

* Det finns mer i ett bröst än hjärtat.

sekundligen var ande och liv i honom. Här är Sinai lag flyttad från stentavlorna in i Jesu hjärta och bröst.

Milt ljuder det därför ett 9-faldigt ”salig” och ett 16-faldigt ”er Fader”.

Buden strömmar fram ur hans innersta som floden av livets vatten, som den 7:e anden, sötvattnet, evangelium.

Men bergspredikan sådan han här uttalar henne är inte frukt-evangeliet, utan frö-evangeliet. Hon var ”Andens lag” med begynnande utgreningskraft från djuret och begynnande ingreningskraft i sig. Men hon hade ännu inte upplöst syndens och dödens världslag in i blodet, och kunde därför ännu inte frigöra från världslagens övermakt i blodet. Den var ännu inte ”fördömd i köttet”. Hade Kristus slutat sitt frälsningsverk då han här sa amen, då hade grenarna dött.

Men *nu, nu* är hon det hela och fulla fruktevangeliet. Ty hon har dött och uppstått i Kristus och kan ingrena till en lika död och uppståndelse. Nu uttalar han henne inte längre från det tredje berget, utan från den himmelska härlighetens middagshöjd. Därifrån kommer hon som det fulltoniga evangeliet.

Möter du henne med steget-ut-tro då väller hon fram som livets vatten från Guds och Lammets tron, och gör sig en källa i ditt innersta med ut-strömmar av levande vatten i hedmarken och dödshavet.

Möter du henne med all- och helhjärtetro, då lägger hon sig så ljuvligt i ditt bröst och skriver sig så milt i ditt hjärta som ”Andens lag”.

Men möter du henne med otro eller brådelstro, då ställer hon sig inför dig som bara sinailag, som din tuktomästare tills hon får bli din frälsomästare.

Härav kommer det sig att de flesta troende inte kan höra och se något annat i bergspredikan än sinailag – eller på sin höjd ett frö-evangelium, som bara väcker längtan efter hennes ande och liv och bara ger sig fläktvis och provvis för någon stund eller liten tid.

Bergspredikan är bröstlagen som kräver hela bröstet, hjärtelagen som kräver hela hjärtat. Men ”smuts-gudarna” är kära. De flesta behåller åtminstone någon av dem. Men då är Gud inte **En**, hans namn inte **Ett**. Och så länge står människan utanför det nya förbundet.

4

Förklaringens berg

Här ser vi härlighetens middags-Kristus i en liten förskottsskymt. *”Då förvandlades han inför dem: hans ansikte lyste som solen, och hans kläder blev vita som ljuset.”* (Matt 17:2).

Det är ”Andens lag” som tränger ut genom blodet och kroppen, så att de blir andeblood och andekropp för en liten stund.

Här bryter rättfärdigheten ut i bländande vithet. Ty rättfärdighet är fördold härlighet – och härlighet är uppenbar rättfärdighet.

Detta var Kristi naturliga död eller bortgång från jorden – den milda frö-döden, förvandlingen.

På något motsvarande sätt ”dog” Henok och Elias. Och så har måhända även andra ”dött”. Och så ”dö” måhända några i varje tid. Vissa förhållanden tyder på det.

På detta berg står Moses och Elias, representanterna för lag och profeter. De hade haft Guds lag så outhärligen kär, själva hållit den och lärt andra att hålla den, och därför blev de förbundets två stormän. De hade smakat lagens löfte och levt på det. Och nu står de inför det. Och det står inför dem i gestalten av härlighetens första- och andra-budsmänniska.

Knoppen har blivit blomma, eller fröet har blivit frukt, eller ”Andens lag” har blivit middagens sol för en liten stund.

Bara för en liten stund. Ljuset drar sig åter in i hans ande. Det svarta dödsmolnet höjer sig nu fort vid horisonten. Men ljusstyrka till dess skingrande är samlad. Syndens och dödens lag-ande rycker honom in på livet. Men Tabors vita andelag har förberett själva blodet och kroppen för denne andes upplösning. Den naturliga ”döden” på det 4:e berget har viggt den rättfärdige till den onaturliga döden på det 5:e berget: den bittra frödöden, den sönderslitande förvandlingen.

5

Dödens berg

Jerusalem ligger på en bergshöjd. Så kan vi tala om dödens berg.

Här tronar Guds lag som den personliga lagen, Kristus-Lagen, Sinai båda tavlor som firsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek mitt i lagens förbannelse.

Allt hängde på andelagsfröet: att han stod felfritt, budenligt och budfullt lag-ande-Lamm ut i blodet och kroppen, ut i fingrar och tår. Den minsta budsläppning, den minsta brist i kärlekens lag-vara och lag-göra — och allt hade varit förlorat. Ty då hade andelagsfröet dött, mistat sin evighetsgrodd — och därmed hade hela världen sjunkit i evighetsdöd.

Här led han allt det lidande, som Satans, vilddjurets och skökans synd-, skuld-, och straffandelag fick och måste tillfoga honom. Och i sin synd-, skuld- och straffria andelag upplöste han stamvis denna syndens och dödens lag. Så blev ”Andens lag” segerlagen, övervinnarelagen, försoningens lag, förbundets lag i hans blod.

Denna lag är lösepenningen. På dess ena sida står orden:

– **Fullbordad förstabuds-rättfärdighet i liden
förstabuds-förbannelse,**

och på dess andra sida orden:

– **Fullbordad andrabuds-rättfärdighet i liden
andrabuds-förbannelse.**

Med denna tvåsidiga andelagspenning — som är Kristus själv — är hela mänskligheten stamvis ”friköpt” från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

Med denna andelagspenning, som är Kristus, är Gud själv rättfärdig, nämligen först och sist och framför allt rättfärdig som **Fader**. Ty han har själv gjort den penningen åt oss i Kristus: både släppt till metallen, som är sonens silver- och guldhjärta, och låtit denna metall uppta i sig all världens andelagslagg — utan att ”nedslaggas” — samt i noga beräknad och övervakad lidandeseld låtit ”utslagga” och gjuta och präglade honom och genom härliggörelsen kröna honom till gångbart försoningsmynt. Och därmed har Gud gjort allt vad han som **Fader**

kunnat göra för oförståndiga och bortgångna barn. Detta är fadersrättfärdigheten genom Kristus.

– Och genom samma tvåsidiga andelag är han också rättfärdig som **lagstiftare**. Ty genom den har han *stamvis* fått ut det oeftergivliga lagkravet – som är lagens fullbordan eller lagen som blivit människa – och får även *grenvis* ut det genom lagläggning i bröstet och lagskrivning i hjärtat, ända in till kärlekens fullkomliga lag-vara och lag-göra på den nya jorden.

– Och genom samma tvåsidiga andelag är han också rättfärdig som **domare**. Ty i den är lagens förbannelse liden och upplöst, så långt Guds heliga kärleksvrede det krävde. Därmed är lagens heliga majestät *stamvis* upprättat, försonat och helgat i Kristus.

Genom ”Andens lag” är alltså Gud både själv rättfärdig och kan göra den rättfärdig, som tror på Jesus till förbundsmässig lagläggning och lagskrivning (Rom 3:21–26).

Människan har syndat mot sin bröst- och hjärtelag – och hon kan frälsas endast genom bröst- och hjärtelagen i Kristus. Aldrig på annan väg. Och därför består det nya förbundet i ingenting annat än i denna invärteslag, som för med sig syndernas förlåtelse och överträdelsernas icke-ihågkommande av Gud. Så enkel och lättfattlig är människans frälsning – men så allvarlig och så outgrundligt djup är den.

6

Himmelsfärdens berg

Det är Oljeberget (Apg 1:4–12; Luk 24:51). Och på det står personlagen Kristus invid middagstimmen. Fröet har skjutit stängel och satt frukt.

Och här drar han upp lagens heliga linje för sista gången. Därvid går han tillbaka till Johannes, med vilken lag och profeter slutade: ”*Johannes döpte med vatten*” (Apg 1:5). Och strax insätter han det, som ska stå i stället för lag och profeter: ”*men ni ska om några dagar bli döpta i den helige Ande*”. I detta ande- och eldsdop hade också Johannes sammanfattat hela Kristi uppdrag och hela det nya testamentets frälsning (Matt 3:11–12).

Detta andedop kallar Kristus Faderns löfte om anden. Och på det hade han ofta visat och starkt betonat (Joh 14:26; 15:26; 16:7; Luk 24:49).

Han kallar det också för kraftbeklädnings från höjden (Luk 24:49; Apg 1:8). Ty det är ”Andens lag”, som ger kraft till seger över syndens och dödens lag.

- Detta löfte är barnskapet, för vilket han kom i världen.
- Detta löfte är Kristi ande, utan vilken ingen hör Kristus till.
- Detta löfte är hjärtats omskärelse genom anden, i stället för omskärelsen på köttet (Rom 2:29).
- Detta löfte är andens nya väsen med den nya tjänsten, i stället för bokstavens gamla väsen med den gamla tjänsten (Rom 7:6).
- Detta löfte är det nya förbundets lag: bröstlagen med bröstrening, hjärtelagen med hjärterening.

Sedan han så för sista gången, på det 6:e lagberget, dragit upp lagens linje genom alla tider och alla evigheter för lärjungarna – så välsignar han dem. Och när han sagt amen, lyfts han upp över jorden. Och nu klingar alla harpor i det nedre paradiset alla regioner. Högtidsskaran står ordnad. Den förstfödde från de döda i spetsen. Därefter det gamla förbundets heliga folk och alla fromma hedningar från östan och västan. Den nya sången brusar som stora vatten. Uppåt, uppåt stiger de alla genom himmel efter himmel. Och alla strömmar in – under alla himlars jubel – genom det himmelska paradiset port, som det ande- och budfulla blodet slog upp på dödens berg.

7

Sions berg

Från det 6:e berget steg personlagen Jesus Kristus upp på det 7:e berget. Det kallas i vår text Sions berg. Och det ligger i den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem (Heb 12:22).

Sions berg är paradiset, men inte sådant det var i begynnelsen: det heliga morgonberget – utan sådant som det blivit genom lagens fullbordan i Kristus: det heliga middagsberget.

Sedan Guds lag passerat de 6 bergen, har han alltså för evigt tagit plats på Sions berg.

– På detta himmelska tronberg står han nu i evig härlighet, kraft, makt och majestät.

– På detta himmelska tempelberg bor han nu som Sions lag eller ”Andens lag”, som evangelium, som nåden i Kristus Jesus.

– På det 7:e berget har vi alltså *nu* Guds lag. *Där* ska vi söka honom. Endast *där* är han frälsande lag, som gör fri från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

– På detta Sions berg visar profeterna fram med samstämmighet och väldig kraft. Ty det är det nya förbundsberget, såsom Sinai var det gamla. Endast på detta berg sluts förbundet i Lammets ande- och budfulla blod, paradiset. Endast här läggs lagen i bröstet och skrivs i hjärtat.

– På detta berg är alla Herrens heliga samlade. ”De står med Lammet på Sions berg.” De vandrar i ökenlandet och är världens avskum och avskrap, den lilla stenen på vilken alla spottar – men i anden har de kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad.

Och på Sions berg ska alla jordens folk samla sig till sist. Låt oss än en gång höra profeternas härliga ord om detta härliga berg:

”Det ska ske i den yttersta tiden att berget med Herrens hus ska stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk ska strömma dit, många folk ska gå i väg och säga: ”Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar.” För lag ska gå ut från Sion, Herrens ord från Jerusalem.” (Jes 2:2–3; Mika 4:1–2)

Sålunda: från Sions berg, från det himmelska Jerusalem, ska Guds ord, Guds lag, utgå i de kommande dagarnas förbund. Och det är våra dagar och *vårt* förbund. Människa, lägg märke till detta!

Alltså fram till det 7:e berget! Upp till det yppersta berget bland bergen – upp till höjden över andra höjder!

Stanna inte vid stationsbergen på lagens väg genom tiderna. Nej, ”*Kom, låt oss gå upp till Herrens berg. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar.*”

Natt med bleka stjärnor omsluter paradisberget.

Morgonstjärnan lyser på Sinai.

Morgonsolen strålar på Saligheternas berg.

Evighetens dag inbryter för en stund på Tabor.

På Golgata är solförmörkelse och molnupplösning.

På Oljeberget träder solen fram i segerrik förmiddagsglans.

På Sions berg står hon på evig middagshöjd.

Stanna inte vid nattens töckniga stjärnor, naturandelagens flämtande ljus, inte vid morgonstjärnan, inte vid morgonsolen, inte vid en glimt av evighetens sol, inte vid skymd långfredagssol, inte vid uppstigande förmiddagssol — vid ingen av dem får vi stanna. Alla dessa ljusberg är goda, men inget av dem är det bästa, det högsta, ”det yppersta”. Utan det är Sions berg. I det är alla 6 bergen med, som knoppen är med i blomman. I det har de alla gått upp som fröet har uppgått i frukten. ”*Kom, låt oss gå upp till Herrens berg. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar.*”

Sålunda:

I det gamla testamentet utgick Guds lag från Sinai berg.

I det nya testamentet utgår Guds lag från Sions berg.

I det gamla förbundet ”**talade Gud på jorden**”.

I det nya förbundet ”**talar Gud från himmelen**” (Heb 12:25).

Människa, lägg märke till detta!

Här har vi alltså skillnaden mellan ”lag och evangelium”. Den är, som vi ser, inte skillnaden mellan ett lagord och ett icke-lagord – utan den är skillnaden mellan ett lägre lagord och ett högre lagord, mellan ett **sinaiord** och ett **sionsord**.

Skillnaden mellan lag och evangelium är inte skillnaden mellan lag och någonting icke-lag – utan den är skillnaden mellan lag och lag – mellan **sinailag** och **sionslag**, mellan vanmäktig lag och allsmäktig lag, mellan *bokstavslag* som inte kan göra fri från syndens och dödens lag, och *andelag* som *kan* göra fri från syndens och dödens lag.

Det gammaltestamentliga löftet är inte ett löfte om frälsning vid sidan av Guds lag – utan ett löfte om frälsning *i* Guds lag och *med* Guds lag och *genom* Guds lag. Nämligen *i*, *med* och *genom* bröstlagen med bröstrening och hjärtelagen med hjärterening.

Vi ser ju, att redan det första löftet på jorden: kvinnosädens söndertrampande av ormens huvud under ormbettet, innehåller precis det som Sinai lag kräver och Sions lag ger – nämligen: krossande häl på ormens huvud vid vart och ett steg och det ända in i martyrdödens ormbett.

Och det stora löftet om Abrahams välsignelse är enligt Paulus just

löftet om anden, vilken i sig har Sions eller ”Andens lag”, som frälste Paulus och gav honom Abrahams välsignelse (Gal 3:14; Rom 8:2).

Det gammaltestamentliga löftet är ett löfte om Guds lag *utgående från Sion*, eller om Guds ord *utgående från Jerusalem*. Alltså ett löfte om en lag som är evangelium – i stället för en lag som inte är evangelium.

Alltså är skillnaden mellan lag och evangelium:

– inte skillnaden mellan ett ord som kräver, och ett ord som efterskänker det krävda – utan skillnaden mellan ett ord som kräver, och ett ord som både kräver och *ger* det krävda.

– inte skillnaden mellan ett ord som kräver lagfullbordan, och ett ord som efterskänker lagfullbordan – utan skillnaden mellan ett ord som kräver lagfullbordan, och ett ord som både kräver och *ger* lagfullbordan genom ingrening i Sions lag, som är ”Andens lag”.

– inte skillnaden mellan ett budord och ett budlöst ”nådesord” – utan skillnaden mellan ett budord och ett *budfullt* nådesord.

– inte skillnaden mellan lag och lagtöm nåd – utan skillnaden mellan lag och lagfull nåd.

Kort sagt: Skillnaden mellan lag och evangelium är skillnaden mellan **allt** Guds ord såsom gammaltestamentligt ord och **allt** Guds ord såsom nytestamentligt ord – eller: mellan **allt** Guds ord som talat på jorden och **allt** Guds ord som talat från himmelen – mellan jordeordet från jordeberget och himmelsordet från himmelsberget.

Där är alltså en himmelshög och en evighetsoändlig skillnad mellan Sinai lag och Sions lag – mellan lag och evangelium.

Visserligen är Sinai lag och Sions lag alldeles samma lag, ty båda är kärleken eller firsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Men den förra är kärleken tecknad i bokstäver, och den senare är kärleken tecknad i en person. Se i Nasarets synagoga. Där står Kristus med lagboken i sin hand (Luk 4:16–17). Där har du skillnaden. Den är skillnaden mellan boken – och personen som håller den. Lika oändlig som skillnaden är mellan en bok och en person, lika oändlig är skillnaden mellan Sinai lag och Sions lag som är evangelium – den är som skillnaden mellan jord och himmel.

Sions lag eller evangelium är inte en skapelse eller ett verk av Sinai lag – utan ett verk av Gud i full överensstämmelse med Sinai lagkrav. Evangelium är inte ett barn av lag och profeter – utan ett barn av Gud, om vilket lag och profeter har vittnat (Rom 3:21–22).

Det gamla testamentet har försvunnit som en *yttre* gudsrikes-förordning. Men som en *inre* sådan står det kvar. Det är fortfarande lagförbundet mellan Gud och alla dem, som står på jorden och ännu inte står med Lammet på Sions berg.

Det gamla förbundet är porten till det nya förbundet. Det förra är Rom 7:e kapitlet, det senare är Rom 8:e kapitlet. Jesu första lärjungar stod i det gamla förbundet ända till pingstdagen, då den nya förbundslagen skrevs i deras hjärtan och lades i deras bröst.

Före pingst är allt Guds ord för lärjungen gammaltestamentligt, sinitiskt. I och efter pingst är allt Guds ord för lärjungen nytestamentligt, sionitiskt.

Befrielsen från jordeberget med jordeordet sker endast genom att bestiga himmelsberget med himmelsordet. Och dit upp stiger man endast genom steget-ut-tron, som är ett verk av Gud. Ty förr lyfter du dig själv i håret upp på månen, än du i egen kraft bestiger Sions berg. Och därför gör Sions lag dig en hiss som är den fyrsidiga förstabudstron*. Och i den hissas du upp på Sions berg. Halleluja! Hissen stiger, hissen stiger! Farväl, du gamla förbund, du jordeberg med jordeordet! Farväl, du sjunderomarehåla! Hissen stiger, hissen stiger! Se, Sinai sjunker därnere, och Sion strålar däruppe! Morgonstjärnan är släckt, solen lyser i kraft! Blåa rymder, rena rymder! Och nu har du kommit till Sions berg, till den levande Gudens stad. Nu är allt Guds ord sionitiskt, Rom 8:e kapitelskt: **evangelium**.

Kom, kom, låt oss gå upp till Herrens berg. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar!

Ja, just detta: ”så att vi kan vandra på hans stigar”, var det gamla förbundsfolkets mångtusenåriga tårar och suckar, bön och hopp, löfte och kamp. Och därför var alltid, dag och natt, deras pekfinger riktat mot Sions berg, det ”yppersta berget”, det högsta berget, det himmelska berget.

Människa, människa, kom, kom! Låt oss gå upp till Herrens berg. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar!

Ty tider stundar och är redan inne, då jorden och jordens folk ska skakas och bäva. Säll den, som då står med Lammet på Sions berg – berget som är ”fast grundat” och som aldrig skakas, aldrig sviktar.

ANDRA DELEN

Apostoliska vittnesbörd om ”Andens lag”

Att evangelium är ”Andens lag” eller Guds lag utgående från Sion, om detta påminner apostlarna tydligt, flitigt och kraftigt. Se här bara några få exempel.

Paulus

Vi har redan sett att han kallar evangelium för ”Andens lag”, som gjort honom fri från syndens och dödens lag. Han kallar också evangelium rent ut för lag: *Jag har genom lagen dött bort från lagen* (Gal 2:19). Vad han menar därmed förklarar han strax: *Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig*. Alltså var Kristus den lag genom vilken han dog från Sinai lag. Och denna Kristuslag levde i Paulus, så att Paulus inte levde mer. Det var äkta lagläggning i bröstet och lagskrivning i hjärtat. Det nya förbundet var för honom ett lagförbund. Det ser vi även av detta ord: *Jag är inte utan Guds lag utan lyder under Kristi lag* (1 Kor 9:21). Så är Pauli evangelium en lag, nämligen Guds lag *utgående* från Sion, i fullkomlig överensstämmelse med profetian.

* Det är den tro, som av a l l t hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd gör Gud till sin Gud och ingen mer. (5 Mos 6:4–5)

Sammanställ följande utsagor:

I Kristus Jesus beror det inte på om vi är omskurna eller oomskurna, utan om vi har en tro som är verksam i kärlek. (Gal 5:6)

Det har ingen betydelse om man är omskuren eller oomskuren, det viktiga är att vara en ny skapelse. (Gal 6:15)

Det har ingen betydelse om man är omskuren eller oomskuren. Vad som betyder något är att man håller Guds bud. (1 Kor 7:19)

Sålunda var det för Paulus endast ett enda varpå allting kom an. Och det var att hålla Guds bud. Det förutan var allting ingenting. En så gränslös respekt hade Paulus för Guds bud. I ett sådant majestät stod de för honom. Lägg märke till det.

Pauli evangelium är alltså inte budlöst, utan budfullt. Ty de bud han här talar om är inte Sinai bud, utan Sinai bud *utgående från Sion*, andelagsbuden, evangelibuden. De är, som vi se, den ”nya skapelsen” i människan, första- och andrabudstron, som verkar genom första- och andrabudskärleken. De är de bröstlagda och hjärteskrivna förbunds-buden.

Paulus har alltså inte Guds bud som ett bara yttre ”rättesnöre för vandeln” eller som ett släp till ett budlöst evangelium. Nej, han har dem inom sig som de 10 andelagsbud, vilka gjort honom fri från synd- och dödslagens 10 bud och från Sinai 10 bud.

Och han lider inte av den skökoevangeliska lagskräcken, som angripit så många i den lutherska kyrkan – så att de varken vill höra eller tala om budhållning, utan bara om att ”allt är fullgjort: du slipper, du slipper, du slipper”. Nej, för Paulus är budhållningen så kär och har en så omätlig vikt att allting kommer an just på den. Se, det är det äkta sionitiska evangeliet, bergspredikans fulltoniga evangelium.

1 Kor 13

Om jag talar både människors och änglars språk men inte har kärlek, är jag bara ekande brons eller en skrällande cymbal.

Och om jag har profetisk gåva och vet alla hemligheter och har all kunskap, och om jag har all tro så att jag kan flytta berg men inte har kärlek, så är jag ingenting.

Och om jag delar ut allt jag äger och om jag offrar min kropp till att brännas men inte har kärlek, så vinner jag ingenting.

Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppblåst. Den betar sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tänker inte på det onda. Den gläder sig inte över orätten men gläds med sanningen. Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den.

Kärleken upphör aldrig. Men profetiorna ska försvinna, tungomålen ska tystna och kunskapen försvinna. Vi förstår bara till en del och profeterar till en del, men när det fullkomliga kommer ska det som är till en del försvinna. När jag var barn talade jag som ett barn, tänkte som ett barn och förstod som ett barn. Men sedan jag blivit vuxen har jag lagt bort det barnsliga. Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då ska vi se ansikte mot ansikte. Nu förstår jag bara till en del, men då ska jag känna fullkomligt, så som jag själv blivit fullkomligt känd.

Så består nu tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken

Detta kapitel har i alla kristna tider varit de heligas ”lill-katkes” vid sidan av bergspredikan, som varit deras ”lång-katkes”.

Och detta kapitel ska alla Herrens heliga kunna utantill som Fader vår, och de ska ha det innantill som sitt hjärta. Ty detta kapitel är just det nya förbundshjärtat, som profeterna så omständligt och ihärdigt förutsagt – just Kristi ande utan vilken ingen hör honom till – just ”Andens lag” som gör fri från syndens och dödens lag.

Detta kapitel är skrivet på själva toppen av Sions berg. Det känner du när du läser det i anden. Det lyfter upp i safirens rymder. Luften är övermåttan hög och ren.

Här har vi den Paulinska evangeliehöjden. Här står han vid sidan av Johannes och alla Sions övriga bergs jättar. Här har alla hans sanningar blivit sanningen, den bottenlösa floden av livets vatten: **kärleken**.

Här har alla Guds bud blivit endast ett enda bud, såsom de också i verkligheten är endast ett bud: de fyra heliga och saliga alltens bud, det yppersta budet från det yppersta berget, det stora grundbudet utan vilket inget bud kan hållas, men med vilket alla bud kan med lätthet hållas.

Paulus gör kärleken 16-sidig (tålig, mild, avundas inte, skryter inte o.s.v.), vilket är väsentligen allt vad Sinai lag kräver och Sions lag ger. Denna kärlek är den nya förbundslagen som gör fri från sin motsatslag, den 16-sidiga själviskheten (otålig, omild, avundas, skryter o.s.v.).

Man lägger märke till att Paulus gör kärleken till det eviga alltet, utanför vilket det eviga ingenting tar vid – och till måttstocken på människovärdet inför Gud, alldeles som Kristus gör med budhållningen i bergspredikan. Se här:

– Inget ord har klang inför Gud utom kärlekens ord, om det än var ett ”änglaord”. Så allvarlig är kärleken.

– Även den störste på vår jord är, utan kärlek, ett ingenting inför Gud. Ty hade jag än profetians gåva, visste jag än **alla** hemligheter, ägde jag än **all** kunskap och hade jag än **all** tro så att jag kunde förflytta berg, med alla dessa **allt**, som gjorde mig till den störste av alla, vore jag dock **ingenting**, platt ingenting, inför Gud, om jag inte hade kärlek. Så allvarlig är kärleken.

– Ingen gärning är gärning inför Gud utom kärlekens gärning, vore den än alla ägodelars gåva åt de fattiga och själva kroppens uppoffring på bålet — det gagnade mig intet, platt intet, om jag inte hade kärlek. Det vore bara ett bländande fyrverkeri, som efterträddes av ett ännu mörkare mörker. Så allvarlig är kärleken.

Inget ja till det goda är ja inför Gud utom kärlekens 7 ja (tålig, mild, har sin glädje i sanningen, fördrar allting, tror allting, hoppas allting, uthärdar ståndaktigt allting).

Inget nej till det onda är nej inför Gud utom kärlekens 9 nej (avundas inte, skryter inte, är inte uppblåst, beter sig inte illa, söker inte sitt, brusar inte upp, tänker inte på det onda, gläder sig inte över orättfärdigheten och upphör inte).

Så allvarligt är det Paulinska evangeliet, den Paulinska kärleken. Så fasansfullt att vara den förutan. Ty frälsningen ligger, som vi ser, helt och hållet *inom* den – den *är* själva frälsningen. Utan kärlek är jag utanför Gud, ty Gud är kärlek. Har jag ingen kärlek, så är jag ingenting inför Gud. Och jämt så stor är jag inför Gud, som min kärlek är stor. I evighetens värld står alla ordnade efter kärlekens mått. Och den som inte har kärlek, faller för evigt utanför den världen.

Sålunda förlägger Paulus frälsningen *inom* kärleken, alldeles som Kristus förlägger den *inom* sina bud. Det är samma frälsning som han i Rom 8:e kap. förlägger helt och hållet inom ”Andens lag”. Ty kärleken är just ”Andens lag”, den högsta lag i himmel och på jord, den majestätiska himmelrikslagen från Sions berg.

Och skoningslöst avskär och bortkastar Paulus all frälsning, som ligger utanför kärleken. Ty så säger han: I Kristus Jesus betyder det inget om någon är omskuren eller oomskuren – allt beror på om han har en tro, som är verksam genom kärlek. Alltså en tro som verkar det sionitiska förstabudsverket, de fyra alltens kärlek till Gud – och det sionitiska andrabudsverket, den osjälviska kärleken till nästan. Det är detta trons första- och andrabudsverk han här beskriver som 16-sidig kärlek. Det är den på vilken ”allt beror”, den budhållning på vilken ”allt kommer an”.

Ty evangelium är det ljuvliga budskapet om ett nytt förbund, det sionitiska bergsförbundet mellan Gud och människa. Och man lägger noga märke till att detta förbund sluts på grundvalen av **ömsesidig allkärlek**. Först och främst allkärlek å Guds sida. Ty just så är det förutsagt: Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott: **av hela mitt hjärta och hela min själ** (Jer 32:41).

Det är ord så att man hisnar. Att den Allsmäktige, den Helige, den Evige lovar att älska en människa *av hela sitt hjärta och hela sin själ* och att ha sin glädje i att göra henne gott. Det frilägger ett djup, en höjd och en vidd, där alla tankar stannar, där alla ord tystnar och där rum lämnas endast för ett: tillbedjan.

Denna oändliga, omätliga all-kärlek framräcker och fastställer Gud som förbundsvillkor *å sin sida*. Han förbinder sig till en sådan kärlek. Den kärleken är just Sions berg, den eviga bergskärleken. Den är någonting att stå på och att hålla i och att vila vid.

Men därvid stannar han inte. Denna kärlek förblir inte utanförstående och väntande på människans kärlek. Nej, han kommer som *hissen och lyfter* henne upp på förbundsberget.

Eller: han kommer som en *skapande* kärlek som tar hand om människan, kommer som *floden* av livets vatten från Guds och Lammets tron och strömmar in i henne och skapar i henne en källa av levande vatten med 16 strömmar i världens hedmark och döda hav.

Eller: Guds allthjärtetekärlek och allsjälskärlek skapar ett 16-sidigt kärlekshjärta, i stället för själviskhetens 16-sidiga stenhjärta. Det är det nya förbundshjärtat. Det är *detta* hjärta som var det gamla testamentets löfte, och som de fromma fick ”se och hälsa i fjärran”, och som bar dem genom en hjärtlös värld.

Detta hjärta är Kristi hjärta, försoningshjärtat, som tar bort synd-, skuld- och straffhjärtat. Och med skapandet av detta nya förbundshjärta

i människan har Gud enligt profeten ”gjort så att hon *kan* vandra efter hans stadgar och hålla hans lagar och följa dem” (Hes 36:25–27).

Och först nu träder all-kärlekens förbundsvillkor i kraft å *människans sida*. Nu heter det på sionitiskt, d.v.s. på evangeliskt språk så: ”Du ska älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd, och du ska älska din nästa som dig själv. Och gör du inte detta, så är förbundet upphävt, ty nu *kan* du göra det.”

Alltså sluts det nya förbundet på grundvalen av *ömsesidig all-kärlek*. Det är ett allt-hjärteförbund. Gud *ger* kärlekens allt, och han *kräver* kärlekens allt. Han håller själv förbundet i aldrig sviktande all-kärlek, och han kräver förbundets hållande i aldrig sviktande all-kärlek. På alltet låter han aldrig pruta. Hans förbundskärlek kan fördra mycken brist, men aldrig en mergud vore han också inte större än en fingerborg. Här står människan sekundligen inför detta evigt avgörande: allt eller intet. Två herrar varken får eller kan hon tjäna. — Men detta evangeliska allthjärta går de flesta troende förbi. De stannar vid löfteshjärtats fläktar, prov och försök.

Alltså är det nya förbundets kärlek:

- inte ett bud vid sidan av andra bud, utan *budet* med alla buden i sig, likt floden med alla droppar i sig
- inte en gåva vid sidan av andra gåvor, utan själva *förbundsgåvan* utan vilken alla, även de största nådegåvor, är till ingen nytta
- inte en genkärlek bara som följd av frälsning, utan en kärleksfödelse, ett kärleksvara, barnvara, som *är* själva frälsningen
- inte en tacksamhetskärlek bara för emottagen nåd, utan ett liv som *är* själva nåden, det eviga livet i Guds son
- inte en känsla bara, utan en skapelse som står över alla känslor.

Så var Kristus på korset berövad kärlekens känsla, men hans kärlek stod kvar och trotsade även de bittraste känslor. Och det är hans kärlek – som är lagd i bröstet och skriven i hjärtat som den nya förbundskärleken, den sionitiska bergskärleken – som inte sju lidanden och nio frestelser* kan rubba.

Och där denna kärlek får komma till stånd som en skapad allthjärtekärlek i Guds oändliga allthjärtekärlek, där griper den människan med en överjordisk och övervärldslig makt, som i anden upplyfter henne oändligt uppöver jord och värld. Den blir i henne en sekundlig brännofferseld, i vilken hon med ett utsägligt behag kastar djuret, ormen och skökan. Hon står på spejande utkik och går på jagande jakt efter dem. Och så snart hon upptäcker den minsta skymt av dem i den minsta hjärtevrå, så ”frossar” hon i helig fröjd över att få kasta dem i elden. Och då hon står där i tillbedjan inför den gudomliga allkärlekens hav, så väller där fram en flod ur evigheternas djup så ”fruktansvärt” mäktig och ljuv, att hon med fingret på bibeln säger: ”Befall, o Gud, och jag går i döden för dig! Befall, och jag kastar mig i tusen kval för ditt namn, du som älskar ett människokräk av **allt** ditt hjärta och av **all** din själ, och har din fröjd i att göra det eländiga kräket **allt** gott!” Hon

* enligt Rom 8:35–39

vändas i salig vända att få vara Gud till behag i allt. Hon tärs och förtärs i en salig pina att få göra alla människor goda och lyckliga. Hon ville vara bovans, mördarens, drinkarens, tjuvens, alla vildvillingars ställföreträdare i ett långfredagskval för att frälsa deras själar. — Ja, ja, det kommer, det kommer. Se, östern flamar. Den röda dag går upp då ni, Herrens heliga, ska med 16-sidig kärlek ”friköpa” förbundets lag från den värld som vill utrota den, och åt den värld som säger: ”Kom, låt oss gå upp till Herrens berg. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar.” (Jes 2:3)

Hade evangelium fått vara vad det är – det ljuvliga budskapet om kärlekens 16-sidiga förbundsskapelse – så hade inte kärlekens motsats – den 16-sidiga självskheten – varit en så allmänt fräck och överväldigande makt som den nu är. Men här har skökan anställt en fruktansvärd förödelse bland folken. Ty hon låter inte kärleken vara det eviga förstabuds-evangeliet från himmelens mitt (Upp 14:6–7), utan hon sätter den bara som ett bihang till ett budlöst evangelium. Därmed håller hon människorna utanför det nya förbundet. Och så blir det andliga livet inte *kärleken*, utan lite ”kärlek” här och lite ”kärlek” där, och lite ”kärlek” då och lite ”kärlek” då – och innerst självskhet alltihop. Och det genomskådar vilddjuret och tror att hela kristendomen är bara ett skoj och spektakel. Och nu förbereder det sig till att skaffa bort den från jorden.

Och detta skökofördärv har släkte efter släkte inträngt i själva blodet, så att nu varken vill eller kan människorna fatta frälsningen som varande förbundskärlek – utan de ska ovillkorligen ha den utanför kärleken. Frälsning genom de fyra allens skapelsekärlek är för dem okänd och obegriplig. Det heliga och saliga allt står inför dem bara som ett sinaikrav, vilket de ska frälsas *ifrån* genom ett alltlöst evangelium. Men hela denna skökofrälsning utanför kärleken avklipper Paulus med detta ord: I Kristus Jesus kommer det an endast därpå att man är en ny *skapelse*. Skriften känner ingen annan personlig frälsning än skapelsefrälsningen, födelsefrälsningen, andebytesfrälsningen, hjärtebytesfrälsningen.

I den sista versen av det näst föregående kapitlet (1 Kor 12:31) har Paulus en benämning på kärleken som ska beaktas. Han kallar den för en väg. Orden i grundtexten kan översättas så: ”Jag vill visa er en högre väg”, eller: ”en övermåttan härlig väg”, eller: ”den yppersta vägen”. Ty kärleken är sionsvägen, den nya förbundsvägen. Och det är en övermåttan härlig väg. Ty på den är vandraren *alltid* vid målet, som är Gud — inget jäkt, inget fjäsk, ingen oro, alltid hemma, alltid *kommen* till den levande Gudens stad — och dock *aldrig* vid målet, ty Gud Kärlek är oändlig. Den vägen fortsätter i all evighet genom alltid nya nejder, nya rymder, nya världar, nya under – *aldrig* ände, *aldrig* slut.

Stor är tron och stort är hoppet. Men de är inte eviga. De slutar en gång i skådandet. Kärleken är större. Ty han genomlever inte bara tiden, utan evigheternas evigheter. Kärleken är det största av allt på jorden och det största av allt i himmelen.

Hebreerbrevet

Först säger Herren: Detta är det förbund som jag efter denna tid ska

sluta med dem. Och sedan säger Herren: Jag ska lägga mina lagar i deras hjärtan och skriva dem i deras sinnen, och deras synder och överträdelser ska jag aldrig mer minnas. (Heb 10:16–17).

Här har vi alltså den bekanta profetian av Jeremia. Och på den lägger Hebreerbrevets författare den största vikt. Också anför han henne två gånger (kap 8 och kap 10).

Han vill bevisa det nya förbundets företräde framför det gamla. Och då han jämför dem med varandra, finner han en omätlig skillnad. Och skillnaden är på varje punkt denna:

– Det gamla vilade på en yttre lag, som inte kunde fullkomna. Det nya vilar på en inre lag, som kan fullkomna (10:1, 10, 14).

– I det gamla låg lagen i arken. I det nya ligger han i hjärtat.

– I det gamla var han skriven på stentavlorna. I det nya är han skriven i hjärta och sinnen.

Och detta finner han förutsagt av Jeremia. Därför avslutar han sin bevisföring genom att för andra gången hänvisa till hans profetia. Och han anför den som vi ser något fritt, som i allmänhet det nya testamentets författare gör med det gamla. De citerar sällan bokstavligt. Inte uttrycket, utan saken – inte bokstaven, utan anden är för dem det högheliga.

Och han är, som vi ser, ytterst angelägen om att påvisa *just det* vari det nya förbundet består. Det består i detta:

Jag ska lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan, och aldrig mer minnas deras synder. (Jer 31:33–34)

I likhet med Jeremia betonar han starkt att detta *är, är* det nya förbundet.

Alltså: Guds lagar i hjärta och sinnen och därmed given syndaförlåtelse, det är det nya förbundets väsen.

Sålunda är laggåvan i hjärta och sinnen inte en följd av en föregående frälsning, inte heller en sida i frälsningen, utan den *är* själva frälsningen. Det var just denna hjärte- och sinneslag, som under namn av ”Andens lag” frälste Paulus från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

Detta *är, är, är* det nya förbundet. Var nu så snäll och låt det vara vad det är. Och gör dig aldrig ett förbund i ett andelöst straffblod vid sidan av Guds förbund. Ty det är skökoförbundet.

Evangelium är det ljuvliga budskapet, att Guds evigt oeftergivliga stenlag är bortgången från stenen och ingången i Kristus och med honom uppgången på Sions berg, och därifrån utgående som frälsande hjärte- och sinneslag, som invärteslag, som försoningslag i Lammets ande- och budfulla blod – som kärlekens saligt bindande förbundsdrag. Kort sagt: evangelium är det ljuvliga budet, som befäller bort synd-, skuld- och straffbudet.

Ryck aldrig förbundsförlåtelsen från förbundslagen, ty de är oskiljaktiga – och du får då bara en skenförlåtelse, en självtagen förlåtelse. Det är sionslagen som för med sig förlåtelsen för synden mot sinailagen.

Utän laggåvan i hjärtat finns ingen förlåtelsegåva.

Utan laginskrivning finns ingen syndavskrivning.

Utan lagläggning finns ingen syndavläggning.

Utan syndavlåtelse finns ingen syndaförlåtelse.

Så länge Gud ser syndlagen härska, så länge lägger han synden på minnet – men där han ser förbundslagen härska, där glömmes han synden.

– Därför omnämner Paulus inte någon syndaförlåtelse när han berättar om sin frälsning genom ”Andens lag”. Ty denna lag förde förlåtelsen med sig. Ja, han nämner inte ett ord om syndaförlåtelse i hela Rom 8:e kapitlet. Ty förlåtelsen ligger överallt i hela kapitlet.

– Och därför hänvisade Kristus aldrig sina lärjungar till någon särskild syndaförlåtelse utanför anden. Det talas inte alls om *när* de fick sin förbunds-förlåtelse. Utan Kristus visade dem endast till pingstanden. I den låg förbundslagen, förbundsvattnet och förbundsblodet till förbundsmässig laginskrivning, rening och förlåtelse.

Men här har vi talat om förbunds-förlåtelsen. Det finns också en förlåtelse, som går *före* förbundet och banar väg för det. Det är världssyndaförlåtelsen som alla människor, både goda och onda, åtnjuta. Om den ska vi tala i nästa kapitel.

Man märker vår författares jämförelse mellan Sinai berg och Sions berg, jordeberget med jordeordet, och himmelsberget med himmelsordet (Heb 12:18–29):

”Ni har inte kommit till ett berg som man kan ta på o.s.v. Nej, ni har kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, till änglar i mångtusental, till en festgemenskap och församling av förstfödda som har sina namn skrivna i himlen, till Gud som är allas domare och till andarna av rättfärdiga som nått fullkomningen. Ni har kommit till det nya förbundets medlare, Jesus, och det renande blodet som talar starkare än Abels blod.”

Se, det är sionitisk frälsning, förbundsmässig frälsning genom förbundets lag och förbundets förlåtelse, i kraft av vilken även de största och gräsligaste synder aldrig mer koms ihåg.

Denna sionsfrälsning är övermåttan hög och härlig. Den ger denna stilla och milda, rena och ädla, soliga och fasta bergshöjd i anden – som alltid utmärker Herrens heliga – till skillnad från det världsliga och andliga jordkryperiet.

Den gör människan bofast i himmelen och bolös på jorden, ger henne vänner däruppe och fiender härnere, för in henne bland änglar, andar, förstfödda syskon, de heligas församling och högtidsskara.

Och du känner i vad sällskap du är. Det är så högtidligt, så förunderligt, så ljust, ljuvt, stilla och tyst i dig och omkring dig. Det är högtiden på Högberget högt uppöver jordens kvalmiga dunster, lågsinnade strävan, tävlan och strid.

Kroppsförlåten blir ofta som ett tunt flor, tiden genombruten av evigheten. Det skiner igenom, hörs igenom, syns igenom.

Det saliga stödet och det heliga kravet från otaliga ögon griper och lyfter så mäktigt.

Domareblicken från domare-Guden tränger faderligt in i hjärtats

doldaste vinkel och vrå. Luften är heligt salig och saligt helig.

Stänkelseblodet, det renande blodet, instänker beständigt de sionitiska buden och bortstänker beständigt den sekundliga bristen.

Här är nåden det djupaste allvar, och det djupaste allvar är nåd. Allt är mättat av Sions saliga solbud. Allt är 16-sidigt.

Men varför är den sionitiska frälsningen så sällsynt? Jo, människorna bestiger inte hissen, som är steget-ut-tron: ut ur världen, upp över jorden, in i den levande Gudens stad. Det förgängliga ”nedifrån” är dem så kärt. De vill ha det med i hissen och med upp på berget, med in i himmelen – och därför blir det ingen hissning av.

Också har de svårt för att skilja på berg och berg, ty det 7:e berget, Sions berg, har skökan tagit bort. Den budfulla rösten från himmelen har tystnat.

Somliga inser mycket riktigt att frälsningen aldrig kan ligga *utanför* Guds bud, utan i Guds bud. Men då de inte *vet om* det evangeliska budberget, så slår de sig på att *göra* de ogjorda buden i stället för att från Sion ta emot de fullgjorda buden, som har gör-kraften i sig. Och så stannar de vid Sinai i självfrälsningsbestyr.

Men ingen hiss kan lyfta utan att stå på fast mark. Och denna mark är Guds makt och mitt eget hjälplösa intet, mitt sjunderomare-intet. På egenrättfärdighetens och självfrälsningens gungfly ställs den aldrig. Ty där är den kraftlös.

Det rätta förhållandet mellan Sinai och Sion inser man endast genom erfarenhet. Även Paulus kunde till en början inte skilja mellan lagen i budordet och ”Andens lag”. Men Kristus lärde honom det. Och så lär han alla uppriktiga, vilka vill som Paulus bli förbundsmässigt frälsta genom förbundets andelag. Du ser ju hur han gör med dig. Han ger dig ju förbundslagen på prov då och då, så att du ska lära dig att skilja mellan tuktomästarelag och frälsomästarelag, som är ”Andens lag”. Du får ju ”låna” förbundshjärtat då och då, så att du ska kunna se att det är just ett sådant, som måste skapas i dig i stället för stenhjärtat. Du får ju göra en extrahissning, en provfärd upp på berget några gånger för att se hur där ser ut. — Och snart blir det berget dig så kärt att du inte längre nöjer dig med att ”låna” det. Du måste ha det som ditt, kosta vad det vill. Du släpper det inte om det så gäller ditt liv. Det är steget-ut-tron, den firsidiga förstabudstron, den nya förbundstron. Och i och med den försvinner hela jorden och jordeberget för evigt under din fot.

Man märker också hans jämförelse mellan sinaifruktan och sionsfruktan. Och han finner även mellan dem en oändlig skillnad (Heb 12:25–29).

Ingen kunde undfly honom, som talade på jorden. Utan all överträdelse och all olydnad fick sin rättvisa lön (Heb 2:2). Mycket mindre ska någon kunna undfly honom, som talar från himmelen. Ingen ska undkomma, som ej tar vara på en sådan frälsning (2:3). Sinai krävde fruktan – Sion kräver långt djupare fruktan.

Rösten från Sinai kom jorden att skaka – men rösten från Sion ska komma både himmel och jord att skaka (Heb 12:26). ”*När vi nu får ett rike som inte kan skakas, låt oss då vara tacksamma. På så sätt ska vi*

tjäna och behaga Gud med vördnad och fruktan, för vår Gud är en förtärande eld” (Heb 12:28–29).

”Vår Gud”, säger han. Det är alltså de heligas Gud som är en förtärande eld. Och det får de ofta känna, allt efter behov – särskilt i de eldar då han bränner om dem och bränner upp dem på nytt, så att de må lära fruktan på nytt.

Jordeberget ger en jordisk fruktan – himmelsberget ger en himmelsk fruktan. Den senare är så mycket högre än den förra, som himlen är högre än jorden. Den förra är trälens – den senare är barnets. Sions fruktan är alltså medfödd hos alla sioniter.

Denna fruktan hör med till sionsförbundet. Ty så är det förutsagt: *”Jag ska lägga fruktan för mig i deras hjärtan så att de inte viker av från mig.” (Jer 32:40).* Och det evangelium som inte inger fruktan, det är skökans budlösa slamsevangeliem. Och med det har hon nersmittat hela kristenheten.

Som Kristus hade sitt välbehag i Guds fruktan, så har alla sioniter sitt välbehag i att frukta Gud. Och som Gud hade sitt välbehag i Kristi fruktan, så har han alltid sitt välbehag i sioniternas fruktan. Slappas denna fruktan, då mörknar hans panna. Det känner du strax. Det sticker och svider. Det är den varnande gnistan som förebådar eld.

Den sionitiska fruktan är det gyllene spännet i rättfärdighetens gyllene bälte. Släpper spännet, så släpper bältet och därmed släpps allt. Lösa tankar, lösa känslor, lösa ord och lösa gärningar tyder på släppt spänne. — Spänn bältet och håll det sekundligen spant!

Petrus

Från Petrus, Jesu Kristi apostel. Till de utvalda som lever utspridda som främlingar i. . . Ni är förutbestämda av Gud Fadern och helgade genom Anden till lydnad och bestänkelse med Jesu Kristi blod. (1 Petr 1:1–2).

Petrus skriver till de utvalda eller utkorade främlingarna i försakingringen. Och han säger att de är *förutbestämda av Gud Fadern och helgade genom Anden till lydnad och bestänkelse med Jesu Kristi blod.* Märk detta!

De hade alltså blivit frälsta genom ”Andens helgelse”. Och hur helgar Anden? Naturligtvis förbundsmässigt så att profetian går i fullbordan. Aldrig på annat sätt.

Anden helgar genom att ge den ande som profeterna förutsagt (Hes 11:19; 36:26) – eller det nya förbundshjärtat med förbundslagen i sig – eller genom att lägga i bröstet Jesu blodfulla försoningslydnad som är ”Andens lag”. Så att Gud inte mer kommer ihåg synden.

Vad Petrus kallar utkorelse genom ”Andens helgelse” är det samma som Paulus kallar frigörelse genom ”Andens lag”.

Det var denna ”Andens helgelse” som lyfte upp Petrus på Sions berg. Den ställde honom på klippan Kristus, så att han blev en klippa på klippan. Och på denna Petrus-klippa ställdes 3000 levande stenar på pingstdagen. — Så byggs församlingen ”på apostlarnas och profeternas grundval”. Kristus är djupaste grundvalen. På honom står apostlarna och profeterna som grundval i andra hand. Och på den byggs hela församlingen (Ef 2:19–22). Och den byggs endast genom profetisk-apostolisk grundvalsfrälsning, d.v.s. en nytestamentlig frälsning i full

överensstämmelse med profetian.

Och se nu här. Så snart han påmint de förskingrade främlingarna om deras utkorelse genom Andens helgelse, så uppstämmer han ett väldigt lov över nyfödelsen:

”Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Far! I sin stora barmhärtighet har han genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett arv som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna och som förvaras åt er i himlen. Med Guds makt bevaras ni genom tron fram till den frälsning som är redo att uppenbaras i den sista tiden.” (1 Petr 1:3–5)

Sålunda är ”Andens helgelse” och nyfödelse samma sak. Den är ande- och hjärtebytets frälsning, skapelsefrälsningen, ”på vilken allt kommer an.”

Och detta Petri lov över födelsens frälsning har alltid varit de utkorades morgon-, middags- och aftonlov.

Men ”Andens helgelse” ställer på de utkorade ett allvarligt krav. Ty märk: ”de är utkorade *till* Jesu Kristi lydnad”, säger Petrus. Utkorelsens mål är alltså lydnad.

Ty frälsningen består i bröstlagd och hjärteskriven lydnad och kan följaktligen aldrig bevaras utom genom lydnad. Och denna lydnad består i sionitisk första- och andrabudslydnad, den evangeliska budhållningen på vilken enligt Paulus allt kommer an.

Denna lydnad är ett medfött naturanlag hos de utkorade. Det uttrycker Petrus så: *”Som lydnadens barn ..”* (1:14). Men detta anlag är som alla andra, inte färdigt med födelsen. Det ska övas och utvecklas. I annat fall blir människan en liten förkrympt stackare. Men genom flitig övning i att lyda – ja, som Kristus lyda intill döden om så krävs – blir hon en lydnadsmästare, en av jättarna på Sions berg.

Denna lydnad är den fortgående helgelsen eller reningen. Och det uttrycker Petrus så: *”Ni har renat era själar genom att lyda sanningen”* (1:22). Denna ”självrening” är ett naturbehov hos den rengjorde: att hålla sig ren genom lydnad för sanningen. Och den kan och bör höjas ända därhän att den blir en sardesrenhet med ”obefläckade kläder”, som ger den höga värdigheten åt människan att få ”vandra med Kristus i vita kläder” (Upp 3:4).

Men vid sidan av utkorelsens krav ställer Petrus utkorelsens blodsbestänkelse: ”Ni är förutbestämda av Gud Fadern och helgade genom Anden till lydnad och rening med Jesu Kristi blod.”. Det är den sekundliga reningen från den sekundliga synden, som människan ”har”, men inte ”gör” (1 Joh 1:10; 3:8–9). Och det är en oändlig nåd. Ty denna synd är *mycket, mycket större*, än de utkorade ens ana.

Men denna bestänkelse förutsätter lydnad. Ty sätter människan sig fast i olydnad, då stannar bestänkelsen. Detta uttrycker Petrus så: den som har det sjufaldiga trosinnehållet: **dygd, insikt, självbehärskning, ståndaktighet, gudsfruktan, broderlig kärlek och allmänlig kärlek**, han gör därmed sin utkorelse fast. Där fortgår alltså bestänkelsen. Men den som inte har detta trosinnehåll, han är blind och kan inte se och har glömt att han blivit renad från sina tidigare synder. Där har alltså bestänkelsen stannat (2 Petr 1:5–11).

Samma sak uttrycker Johannes så: *om vi vandrar i ljuset ... så renar Jesu blod oss från all synd* (1 Joh 1:7). Villkoret för denna rening är alltså vandrigen i ljuset. Där den slutar, där slutar reningen.

Ty bud och blod, lydnad och blod är oskiljaktiga.

Får han inte stänka bud, så kan han inte stänka blod.

Får han inte ge lydnad, så kan han inte ge förlåtelse.

Alltså lägger vi noga märke till detta Petri ord: Genom Andens helgelse är ni utkorade *till, till, till* Jesu Kristi lydnad och till bestänkelse med hans blod.

Detta ord har skökan rivit sönder. Hon skiljer den grundläggande helgelsen från den dagliga helgelsen, så att den senare blir bara ett löst bihang till den förra. Men Petrus icke så. Han ställer den dagliga helgelsen som mål, som det hus som ska byggas på grunden, som *det varigenom utkorelsen eller frälsningen görs fast*. Frälsningen är född lydnad och kan fasthållas endast genom övad lydnad under sekundlig bestänkelse med blodet.

Detta är nu det andra brevet som jag skriver till er, mina älskade. I båda har jag med mina påminnelser velat väcka ert rena sinne, så att ni tänker på det som är förutsagt av de heliga profeterna och på budet från Herren och Frälsaren som ni har hört från era apostlar. (2 Petr 3:1–2).

Petrus har skrivit två brev till de utkorade främlingarna i församlingen. Och här säger han varom de handlar. Märk: de handlar endast om en enda sak: profeternas förutsägelse och budet från Herren och Frälsaren.

Denna förutsägelse och detta bud är nämligen samma sak. Ty hela gamla testamentets profetia samlar sig i en enda brännpunkt, som vi sett. Och det är denna: ”I kommande dagar ska Jehovas lag utgå från Sion och hans ord från Jerusalem.” Och i Kristus gick denna förutsägelse i fullbordan. Han flyttade Guds lag upp på Sions berg. Och från honom utgår den. Och den utgår som **budet** från Herren och Frälsaren. Den är alltså det frälsande herrebudet, som befäller bort syndens och dödens bud och Sinai bud.

Sålunda handlar båda Petri brev om endast en sak: **budet** från Herren och Frälsaren i fullkomlig överensstämmelse med profetian. Och vad Petrus här kallar budet är alltså det samma som Paulus kallar ”Andens lag”. Det Petrinska budet är det Petrinska evangeliet. Då du läser Petri brev så läser du endast ett: *budet*. Och detta bud är evangelium. Människa, lägg märke till detta!

Evangelium kallas budet ty det är helt och hållet ett bud, endast ett enda bud: kärleken. Petri ”bud” och Pauli 16-sidiga kärlek är samma sak.

Evangelium befäller alldeles det samma som Sinai lag: fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Men skillnaden är, som vi sett, oändlig. Ty Sinai lag befäller kärlek med ord – men Sions lag eller evangelium befäller kärlek med kärlek. Eller: evangelium befäller kärlek genom att lägga kärleken i bröstet och skriva den i hjärtat och i sinnena, ut i fingrar och tår – så att människan *kan* älska.

Och märk nu: Petrus säger, att de utkorade främlingarna fått **budet** av *apostlarna*: ”budet från Herren och Frälsaren som ni har hört från era apostlar”. Alltså förkunnade inte bara Petrus, utan alla apostlarna endast en sak: **budet**. Något annat än budet hade de inte att ge. Något annat än budet predikade de aldrig. Och något annat än budet får aldrig predikas. Ty något annat än budet från Sion har Kristus aldrig givit och kommer aldrig att ge. Apostlarnas ”bud” är apostlarnas evangelium. Något annat evangelium än deras budevangelium finns inte. Människa, lägg märke till det! Och akta dig för skökan som fördärvar alla jordens folk.

Om de har lärt känna vår Herre och Frälsare Jesus Kristus och kommit undan världens smitta men sedan återigen låter sig snärjas och besegras av den, då blir slutet värre för dem än början. Det hade varit bättre för dem att aldrig ha lärt känna rättfärdighetens väg än att lära känna den och sedan vända sig bort från det heliga budskap som anförtrotts dem. Det har gått med dem som det så sant heter i ordspråket: ”Hunden vänder om till sin spya, och tvättat svin vältrar sig i smutsen”. (2 Petr 2:20–22).

Här har vi återigen ”budet”. Och här kallar han det för det ”heliga budet som anförtrotts dem”. Och han visar på en fruktansvärd fara: det budet kan förloras. Och det sker just då, när det inte får vara vad det är: det frälsande herrebudet som befaller bort syndbudet.

”Budet” meddelas på det sättet att det genom ett skapande: ”Varde!”, befaller ut hunden och svinet och sätter sig i deras ställe som ett kärlekens lamm. Men sedan tillkommer det människan att som lammet i Lammet hålla hunden och svinet på avstånd.

Och det finns 16 dörrar till ett förbundshjärta. Och vid varje dörr står hunden och svinet. Du hör sekundligen gläfsset och grymtet. Och de passar på. Stäng, stäng alla dörrar med 16-sidig kärlek. Ty där kärleken uteblir, där står dörren öppen. Och där ränner de genast in. Och så blir du hunden och svinet i stället för lammet.

Och Petrus talar även om ”rättfärdighetens väg”. Och med den menar han, som vi ser, just det meddelade budet. Ty det bröstlagda och hjärteskrivna budet är rättfärdighetens väg.

Det är samma väg som Paulus kallar den högre vägen, den övermåttan härliga vägen, den yppersta vägen. Det är kärleks-rättfärdighetens väg: den firsidiga förstabuds-rättfärdighetens och den tusenfaldiga andrabuds-rättfärdighetens väg. Evangelium är det ljuvliga budet, som ger Kristi rättfärdighet som hjärte- och sinnes-rättfärdighet – den nya förbundsvägen.

Budläggningen är vägläggningen. Och genom den ”undkommer människan världens besmittelser” som är hunden och svinet, och blir övervinnare och främling i världen. Men hon kan stiga av den heliga budvägen och bli snärjd och övervunnen. Och det sker då, när rättfärdighetens bälte inte hålls spänt. Och därför erinrar Petrus om spännet, som är evangeliets fruktan, i dessa gripande ord:

Spänn därför bältet om livet... Om ni kallar honom Far som dömer var och en opartiskt efter hans gärning, vandra då i gudsfruktan under

er tid här som främlingar. Ni vet ju att det inte var med förgängliga ting som silver eller guld ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder. Nej, det var med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och brist. (1 Petr 1:13–19).

Sålunda: allt vad Petrus hade att säga i båda sina brev, det var enligt hans egna ord endast detta: kom ihåg era apostlars bud från Herren och Frälsaren. Han känner inget budlöst evangelium, inte heller de andra apostlarna. Och han varnar för en förvrängd tydning av ”ett och annat” hos Paulus, som han säger vara ”svårt att förstå” (2 Petr 3:14–16).

Sålunda slöt sig Petrus troget till profetian. Jesajaslagen, Jeremiaslagen, Hesekielslagen, Mikalagen o.s.v. Kort sagt: Guds lag utgående från Sion är Petri evangelium under namn av **budet, det heliga budet**. Människa, lägg än en gång märke till det – och akta dig! Ty den ”evangeliska” skökan skryter vitt och brett med sitt ”rena evangelium”, d.v.s. ett sådant som är *riktigt rent* från Guds bud. Och den lagiska skökan skryter med sitt budfulla evangelium, d.v.s. ett sådant som är fullt av Sinai bud. Ingendera känner det 7:e berget, Sions berg.

Johannes

Det som var från begynnelsen, det vi har hört, det vi med egna ögon har sett, det vi har skådat och rört med våra händer, om detta vittnar vi: Livets Ord. Livet har uppenbarats, vi har sett det och vittnar om det och förkunnar för er det eviga livet, som var hos Fadern och uppenbarades för oss. (1 Joh 1:1–2).

Mina älskade, det jag skriver till er är inte ett nytt bud, utan ett gammalt bud som ni har haft från början. Detta gamla bud är ordet som ni har hört. Ändå är det ett nytt bud jag skriver till er. Det förverkligas i honom och i er, eftersom mörkret viker och det sanna ljuset redan lyser. (1 Joh 2:7–8).

Vi vet att vi har lärt känna honom när vi håller fast vid hans bud. Den som säger: "Jag känner honom" och inte håller fast vid hans bud, han är en lögnare och sanningen finns inte i honom. (1 Joh 2:3–4).

Och vad vi än ber om, det får vi av honom eftersom vi håller hans bud och gör det som gläder honom. Den som håller fast vid hans bud förblir i Gud och Gud i honom. Och att Gud förblir i oss, det vet vi av Anden som han gett oss. (1 Joh 3:22, 24).

Jag blev mycket glad när jag fann sådana bland dina barn som lever i sanningen, efter det bud som vi har fått från Fadern. Och nu ber jag dig, min fru – det är inget nytt bud jag ger dig, utan det som vi haft från början – låt oss älska varandra. Och detta är kärleken: att vi lever efter hans bud. (2 Joh 4–6).

Detta är kärleken till Gud: att vi håller hans bud. Och hans bud är inte tunga, för allt som är fött av Gud besegrar världen. Och detta är den seger som har besegrat världen: vår tro. (1 Joh 5:3–4).

Kära barn, låt ingen förvill er. Den som gör det rätta är rättfärdig, liksom han är rättfärdig. Den som ägnar sig åt synd är av djävulen (1 Joh 3:7–8).

Gud är kärlek. Den som förblir i kärleken förblir i Gud, och Gud förblir i honom. (1 Joh 4:16).

Mina älskade, låt oss älska varandra, för kärleken kommer från Gud. Var och en som älskar är född av Gud och känner Gud. Den som inte älskar har inte lärt känna Gud, för Gud är kärlek. (1 Joh 4:7–8).

Anden är den som vittnar, eftersom Anden är sanningen. (1 Joh 5:6).

I de två första verserna av det första brevet anger Johannes sitt ämne. Och det är: **Livet**. ”Vi förkunnar för er det eviga livet.”

Och detta liv kallar han i sina tre brev 20 gånger för **budet**, 20 gånger för **sanningen** och 50 gånger för **kärleken**, samt dessutom för **ordet**, **ljuset** och **rättfärdigheten**.

Och allt detta är för honom en person: ”Herren”, ”Anden”.

Han skriver endast om livet, och han skriver endast om budet. Ty han säger att ”*det är inget nytt bud jag ger dig, utan det som vi haft från början*” (1 Joh 2:7). Livet och budet är för honom, såsom för Kristus, samma sak.

Och märk! Han skriver om det gamla budet. Och vad är det för ett bud? Jo, ”*detta gamla bud är ordet som ni har hört*” (1 Joh 2:7). Alltså: det ord som de första kristna fick höra det var **budet** – och ingenting annat. Det stämmer fullkomligt med Petrus som sa: ”kom ihåg det bud, som ni har fått av era apostlar”. Det Johanneiska ”budet” är det Johanneiska evangeliet, liksom det Petrinska ”budet” är det Petrinska evangeliet. Och detta budevangelium är apostlaevangeliet. Något annat evangelium fanns inte på apostlarnas tid. Och något annat får aldrig finnas. Bort, bort med allt budlöst evangelium!

Detta gamla bud är kärleken, säger han. Och den är inte ett bud bland bud, utan budet i alla bud, guldbandet med alla ädelstenspärlor på sig. Ty ”*Detta är kärleken till Gud: att vi håller hans bud*”. Kärleken lever endast genom budhållningen, och budhållningen lever endast genom kärleken. Den Johanneiska kärleken är det samma som Pauli 16-sidiga kärlek. Och liksom Paulus lägger även Johannes frälsningen *inom* kärleken. ”*Den som inte älskar har inte lärt känna Gud, för Gud är kärlek*” (1 Joh 4:8). Utan född kärlek, ingen frälsning. Eller: utan bröstlagd och hjärteskriven kärlek, inget nytt förbund. Så allvarlig är kärleken. Han är det eviga evangeliet, det eviga livet, det eviga alltet.

Och budet är sant i Kristus, säger han. Ty det står i honom som sanningen ända ut i paradiskroppen på Sions berg. Och det är sant i er, säger han. Ty det står som född sanning i alla som står med Lammet på Sions berg. Budet, som blivit sanning i Kristus och genom honom blivit sanning i de kristna, det är Johannes kristendom – och det är Kristi kristendom, bergspredikans kristendom. Och Paulus uttrycker den så: Andens lag har gjort mig fri, så att lagens krav kan fullbordas i mig. Det är Johannes och Pauli lagläggning och lagskrivning.

Detta gamla bud är också ett nytt bud, säger han. Ty det fanns till som verklig livssanning först i Kristus och genom honom i de kristna. Det är årsbarn med honom och årsbarn med den första pingstförsamlingen.

Kristus är budet i personlig gestalt. Och evangelium är ordet om Kristus, i vilket ord han själv är. Så är budet evangeliets väsen och innehåll.

För Johannes finns det endast ett enda ljus på jorden. Och det är budet. Utanför budet står mörkret. Så långt jag håller budet, så långt är jag i ljuset – så långt jag inte håller budet, så långt är jag i mörkret (1 Joh 2:8–11).

Och Johannes försäkrar att ”Guds bud är inte tunga” – ty de är födda (1 Joh 5:3–4). De är de bröstlagda och hjärteskrivna sjundebergsbuden, andelagsbuden. ”I honom”, ”i honom”, ”i honom” — säger han ideligen. Ja, *där, där* i honom har vi budet det lätta, oket det ljuva. Ty budet är anden, och anden är budet. Alla Sions bud andas. Jesus är budet. Håll dig i Jesus-Budet så håller du budet, ty han är budet det lätta.

Är budet mig tungt, så står jag vid Sinai – är budet mig lätt, så står jag på Sions berg. Och dit upp kliver jag inte. Jag dör ditt upp, föds dit upp, hissas dit upp, tror mig dit upp med en gudafödd tro som gör Gud till En, namnet till Ett, och därmed övervinner världen. Detta är inga frälsningsbihang och släpsaker. Det är *själva* frälsningen, *själva* saken.

”Kära barn, låt ingen förvilla er. Den som gör det rätta är rättfärdig.” (1 Joh 3:7) Alltså är ingen rättfärdig inför Gud genom en bara tillräknad kristusrättfärdighet. Utan endast född kristusrättfärdighet gör rättfärdighet inför Gud. Ty endast född rättfärdighet gör rättfärdigheten, endast den födde *kan inte* synda (1 Joh 3:9–12). Utanför födelsen ingen frälsning. Den Johanneiska ”födelsen” är den Paulinska ”skapelsen”, på vilken allt kommer an.

I Johannes ser vi en verkligt evangelisk kristen. Ty för honom är budet evangelium, och evangelium är budet. Han lever helt och hållet i, av och genom budet, sjundebergsbudet som är ”Andens lag”. För honom har det gamla lagförbundet upplöst sig i det nya lagförbundet som knoppen i blomman. Allt Guds ord är för honom ett sionsord i full överensstämmelse med profetian. Han har inget öra för sinairösten – ty han är idel öra för sionsrösten. Han är död för den förra – ty han har lagligen dött från den genom Sions lag.

I Johannes har vi en verkligt evangelisk predikant, en äkta evangelist. Ty han predikar endast budevangeliet, det enda som finns. ”Budet, budet, budet!” — en oavbruten ström, floden av livets vatten — det är hans förkunnelse. Vilken skillnad mellan honom och våra skökoevangelister! De förkunnar det fulltoniga evangeliet, säger de. Och därmed menar de ett sådant som inte har en enda ton av Guds bud. De stormar och väsnas mot lag och bud, och gör alldeles som våra hedniska förfäder då de skulle skrämja bort trollen. Och därmed tror de sig vara riktigt evangeliska. Men apostlaevangeliet känner de inte. Den lagliga frälsningen genom Sions lag finns för dem inte till. De har inte sett det 7:e berget – Sions berg.

Johannes nämner inte det ordet nåd mer än en enda gång. Och det är i det andra brevets hälsning. Och många tycker att det är ”så litet nåd och så mycket lag i hans brev, så att de får ingenting i dem”. De ser inte att breven är alldeles fulla av ”nåden”, och innehåller inte ett ord om

”lagen”. Livet, budet, sanningen, kärleken, ordet, ljuset, rättfärdigheten — allt är idel nåd för Johannes. Men så förvänd har man blivit genom den budlösa skökonåden.

Johannes lever helt och hållet i de fyra heliga alltens förbundskärlek, som totalt trängt ut kärleken till världen och de ting som är i världen. Han står fyrsidig i grundbudet, tusensidig i följbudet och sjusidig i den sjusidige tron-anden. Det är nådaståndet, lejonståndet, lammståndet, sionsståndet.

Han svävar på örnens vingar i ljusets rena rymder högt över jorden och jordeberget, tätt under kristallens härliga fäste. Hans liv är den sekundliga kerubsången, helighetssången. Han glöder och brinner i den stilla och milda sjundebergselden, den saliga budelden.

Till dessa trefalt heliga höjder kommer inget människobarn utan genom budevangeliet från Sion. Och därför är jättarnas släkte så fåtaligt. Ty under det sjätte huvudets tid är budnåden undanträngd av budlös nåd, som aldrig förmår lyfta upp över jorden. Middagsberget står skymt av skökoevangeliets dimmor och moln.

Och från det yppersta berget, från den evangeliska höjden över alla höjder, skådar Johannes ned på en budlös, döende värld. Och där ser han endast ett som aldrig dör: Guds bud och dem som håller Guds bud: *Världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja består för evigt* (1 Joh: 2:17).

Jakob

I kraft av sin vilja har han fött oss på nytt genom sanningens ord till att vara en förstlingsfrukt bland dem han har skapat. Detta vet ni, mina älskade bröder (Jak 1:18–19).

Var ordets görare, inte bara dess hörare, annars bedrar ni er själva. Om någon är ordets hörare men inte dess görare liknar han en man som ser sitt ansikte i en spegel. När han har sett sig själv och gått sin väg glömmen han genast hur han såg ut. Den som däremot blickar in i frihetens fullkomliga lag och blir kvar i den, inte som en glömsk hörare utan som en verklig görare, han blir salig i det han gör. (Jak 1:22–25).

Tala och handla så som den som ska dömas efter frihetens lag. (Jak 2:12).

Jakob skriver till de tolv stammarna i förskingringen. De har blivit frälsta genom nyfödelse, det enda sätt varpå en människa blir frälst.

De hade blivit födda genom sanningens ord. Och det ordet var enligt Petrus och Johannes budet från Herren och Frälsaren.

Sanningens ord innehåller endast ett ord, första- och andrabudsordet. Vilket, upptaget i människan som en levande säd, utföder henne ur lögnordet som är vilddjurets första- och andrabudsord.

Men Jakob kallar inte sanningens ord för budet – utan han kallar det för **lagen**. Ja, han kallar evangelium rent ut för lagen, **frihetens fullkomliga lag**. Människa, lägg märke till det!

Han använder helt enkelt samma namn på evangelium som Jesaja och Mika givit det i den bekanta profetian: ”I kommande dagar ska Jehovahs lag utgå från Sion.”

Ni, Herrens heliga, återinför det profetiska och apostoliska namnet på evangelium: ”den fullkomliga lagen”. Ty det är längesedan bortlagt i vida kretsar. Bara du nämner det ordet lag för den ”evangeliska” skökan, så är det som om du stack henne i näsan med en syl.

Denna lag är fullkomlig, säger han. Och vad han menar med detta säger han också: den är frihetens lag. Därmed skiljer han den från Sinai lag som är trälldoms lag.

Ty Hagar och Sara är de två förbunden, säger Paulus (Gal 4:21–26). Den förra betecknar berget Sinai och det jordiska Jerusalem. Den senare betecknar det himmelska berget och det himmelska Jerusalem. ”Hagar” föder till trälldom – ”Sara” föder till frihet. Det är skillnaden.

Sinai lag kan inte göra fri från synd-, skuld- och straffanden, ty den är en bokstavslag. Men den fullkomliga lagen kan göra fri från den, ty den är en synd-, skuld- och straffri ande eller andelag.

Den fullkomliga lagen ger en fullkomlig frihet. Ty den står som person på Sions berg. Och i denna person står hela mänskligheten stamvis fullkomlig inför Gud. Och genom ingrening i honom får vi del i fullkomligheten. Ty denna ingrening är det samma som födelsen, genom vilken man inträder i det nya förbundet och genom vilken den fullkomliga lagen läggs i bröstet och skrivs i hjärtat. Därmed är fullkomligheten född i människan. Den är ett barn. Och att hon är ett fullkomlighetsbarn, det känner hon. Ty hon har ett skriande behov av fullkomlighet. Och det behovet blir mättat till sist ända därefter att hon blir Kristus fullkomligt lik – ja, honom lik även till paradiskroppen. Av fullkomlighetens barn blir en fullkomlighetens man.

Och denna födelse bryter syndens övermakt. Ty den födde ”kan inte synda”. Och därmed ges förbundsfrörlåtelsen. Den är en födelsefrörlåtelse. Ty den ges endast åt den *födde*, aldrig åt den *ofödde*. Och denna frörlåtelse är så absolut fullkomlig, att Gud aldrig mer kommer ihåg ens de gräsligaste synder. Men märk än en gång: denna frörlåtelse äger endast den födde. Där synden härskar, där ges den aldrig.

Ja, en så fullkomlig frälsning ger frihetens lag. Den frigör från synd-, skuld- och straffanden – eller från synd-, skuld- och straffhjärtat – eller från synd-, skuld- och strafflagen som är syndens och dödens lag – och därmed från Sinai lag.

Vad Jakob kallar frihetens fullkomliga lag är det samma som Paulus kallar ”Andens lag”, vilken gjorde honom fri från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

Se nu samma sak uttryckt med andra ord.

Jakob talar om en spegel (Jak 1:23–25). Och då en människa speglar sig ser hon sig själv, eller rättare en bild av sig själv. Och denna bild upptar hon i sitt lekamliga synsinne. Och där har hon den klarast och kraftigast, endast så länge hon ser den i spegeln. Men då hon vänder sig bort, då förbleknar den snart och försvinner.

Frihetens fullkomliga lag eller evangelium är en spegel, en andespegel, i vilken människan kan se endast med andens ögon.

Men hon kan inte spegla sig själv. Därför drar Fadern till Sonen, som

är spegeln. Han ger henne spegelstunder. I en sådan stund klarnar det upp, och värmer det upp i hennes mörker och köld. Hon står inför den levande spegeln. Och Herren Sebaots ande öppnar hennes andes ögon. Och nu ser hon sig själv i spegeln. Och hon ser sig själv just sådan som hon i kraft av den dragande anden *ville* vara, och *inte* ville vara – hon ser sitt sanna själv, och därmed sitt falska själv.

Och detta sanna själv eller jag är första- och andrabudsjaget – hennes första- och andrabudsmänniska i Kristus – som är den fullkomliga första- och andrabudsmänniskan.

Och detta jag upptar hon i sig. Och det är ett levande jag. Det känner hon. Det jaget sätter henne i stånd att älska Gud över allt och sin nästa som sig själv. I en sådan spegelstund känner hon sig frigjord från djurets första- och andrabudsjag. Så får hon smak för sitt sanna jag, som är kärlekens jag – och avsmak för sitt falska jag, som är det själviska jaget.

Och så länge hon står stilla i sin ande inför Kristus och endast ser in i den fullkomliga lagen – så länge förblir det sanna jaget i henne. Men då hon vänder sig bort, då förbleknar det och försvinner – och det själviska jaget inträder i dess ställe.

Men genom en sådan eller sådana spegelstunder får hon i verklig erfarenhet se vad evangelisk frälsning är. Den är helt enkelt ett nytt jag, ett kärlekens första- och andrabuds-jag, ett Sions lag-jag, som är evangeliij jag. Och detta jag, som är första- och andrabudsmänniskan i Kristus, är just vad Paulus kallar den nya skapelsen – på vilken allt kommer an.

Och nu måste hon välja mellan de två jagen. Och det sanna jaget väljer hon inte genom att bara då och då se sig i spegeln och ha det som lånegods för någon stund eller kortare tid – utan genom att som Jakob säger: *"blickar in i frihetens fullkomliga lag och blir kvar i den"* (Jak 1:25). Just på detta *förblivande* inför spegeln hänger det. Jag måste sekundligen i min ande stå inför den, sekundligen se på Jesus som min *fullkomlige* frälsare, som min *ende* frälsare – så att allt självfrälseri dör ut.

Tag sekundligen Jesus som din all- och helfrälsare, så tar han sekundligen dig som all- och helfrälst.

Se dig fast i honom som din fullkomliga första- och andrabudsmänniska, så ser han sig fast i dig som din fullkomliga första- och andrabudsmänniska.

Stå inför spegeln, så står Kristus i dig.

Spegelståndet är nådaståndet, budståndet, lagståndet på Sions berg.

Och märk väl! Att se på Jesus det är ingen overksam dvala – utan det ger den högsta verksamhet i himmel och på jord. Ty det sätter människan i stånd att i Jesus Kristus älska Gud av *allt* hjärta, *all* själ, all kraft och allt förstånd och att älska sin nästa som sig själv. Ty Kristus är första- och andrabudsmänniskan. Och han finns till i människan endast i gestalten av född första- och andrabudsmänniska.

Därför, sedan Jakob sagt: "blir kvar i den", tillägger han: **"som en verklig görare"**. Denne verklige eller verksamme görare är just första- och andrabudsmänniskan. Ty hon gör sekundligen Gud till sin Gud och ingen mer och älskar sin nästa som sig själv. Denna människa *består*

just i detta görande. Hon finns inte till i någon annan gestalt än som första- och andrabudsgörare. Endast som sådan är jag frälst. Gör jag mig en mergud, så har jag gjort av med mig själv.

Och en sådan görare blir salig i sin gärning, säger han. Naturligtvis. Ty just denna första- och andrabudsgärning *är* själva frälsningen, *är* själva saligheten, *är* själva evangelium i människan, *är* frihetens frälsande lag.

Denna allvarliga sak uttrycker Jakob även så: ”*Liksom kroppen utan ande är död, så är tron utan gärningar död.*” (Jak 2:26).

Alltså är gärningarna trons *ande* och *liv*. Utan dem är tron som en död kropp. Och trons gärningar är första- och andrabudsgärningen. Tron kan inte leva en sekund utan att göra Gud till sin Gud och ingen mer. Det är trons grundgärning och grundliv. Och ur den framgår andrabudsgärningen som värmen ur elden.

Detta ser vi hos Abraham. Han befalldes att offra Isak. Därmed ställdes hans tro inför liv eller död. Skaparen eller det skapade, Gud eller Isak! Endera måste han göra till sin Gud. Och han gjorde Gud i himmelen till sin Gud och bortkastade merguden Isak. Så räddade tron sitt liv. Och varigenom? Genom förstabudsgärningen. Och så alltid. Förstabudsgärningen *är* trons liv. Och genom förstabudsgärningen *räddar* tron sitt liv. Denna gärning är trons grundande och grundliv. Denna övermåttan allvarliga sak har Luther, som vi sett, antytt med dessa ord: ”Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed med lätthet alla andra bud.”

Så länge tron bara håller för sant att det finns en Gud, så länge är hon bara den döda kroppen. Men då hon i Jesus Kristus gör Gud till sin Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd, då är där liv i kroppen, ty då är hon den sekundligt verksamme *göraren*.

Den jakobiska tron är alltså det samma som den paulinska tron: ”I Kristus Jesus beror allt på om man har en tro som är verksam genom kärlek” – som gör den fullkomliga lagens första- och andrabudsverk. Härom mer i vårt 8:e kapitel.

”*Tala och handla så som den som ska dömas efter frihetens lag.*” (Jak 2:12)

Så allvarligt är evangelium. Vi frälses genom det – men vi ska också dömas genom det.

Evangelium är högsta lag, som ger högsta frihet med högsta ansvar, och som dömer högsta dom, den eviga slutdomen, från vilken ingen vädjan finns.

Vartenda Guds bud möter mig här som min frälsare – men det möter mig också där som min domare.

- *Så* som jag behandlar budet *här*, *så* behandlar budet mig *där*.
- Är budet min hjärtevän *här*, så är det också min hjärtevän *där*.
- Trampar jag på budet *här*, så trampar det ned mig *där*.

Även det minsta bud möter mig en gång antingen som min frikännare eller som min anklagare. Ja, till och med bara ett fåfängt ord står upp i Herrens dom och kräver räkenskap (Matt 12:36–37).

Det finns endast ett på vår jord som är värt att älska – och det är

budet. Ty i det bor Gud som min frälsare.

Och det finns endast ett på vår jord som är värt att frukta – och det är budet. Ty i det bor Gud som min domare.

Inget saligare, inget farligare på vår jord än Guds bud – inget ljuvare, inget bittrare än Guds bud. Ty i budet ligger mitt eviga väl eller mitt eviga ve, min himmel eller mitt helvete.

I budet ligger min fulla lön, eller min bristfulla lön, eller min förlust av all lön med frälsning ”som genom eld”.

Och så förstår vi, varför Kristus var så hjärtinnerligt rädd om Guds bud och det intill minsta bokstav och prick. Jo, ty både vår frälsning och vår dom ligger i budet. Och hade inte Guds bud flyttats upp på det 7:e berget – Sions berg – så hade ingen människa blivit frälst. Därför gav han sitt hjärteblod för att fullborda Guds bud, så att de kunde utgå från Sion som frihetens frälsande lag. Respekt, o människa, för de bud som dryper av Jesu blod!

O, vilken själaskada, vilken evighetsförlust, som tillfogats och tillfogas millioner människor genom förfalskningen av Jesu Kristi evangelium, som är frihetens fullkomliga lag – men ur vilket skökan plockat bort alla Guds bud!

Ni Herrens heliga, akta er för det 6:e världsríkets största fara, den lömska faran, ”ormen med skenet av Kristi namn”.

Uppenbarelseboken

I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot hennes övriga barn, dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd (12:17).

Och jag såg en annan ängel flyga uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för jordens invånare, för alla folk och stammar och språk och länder, och han sade med stark röst: "Vörda Gud och ge honom äran! Stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har gjort himlen och jorden, havet och vattenkällorna." (14:6–7).

Här visar sig de heligas ståndaktighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus. (14:12).

Uppenbarelseboken är alltigenom ett väldigt vittnesbörd om budevangeliet. Men vi tar här bara de anförda ställena. Vi återkommer till denna bok längre fram.

Det stående kännetecknet i skriften på Herrens heliga är detta: ”*de håller Guds bud*”. Och hela Uppenbarelseboken välver sig endast omkring detta: ”*Här står de som håller fast vid Guds bud*”. Det är mot dem som draken för kriget. Den djupaste striden på jorden står om Guds bud. Utrotas de, då är världen förlorad. De heliga är budens väktare.

Men med de heligas budhållning menas framför allt förstabudshållningen. Ty utan den kan inget bud hållas. Men med den kan alla bud med lätthet hållas. Och det är just förstabudshållningen som gör bruden eller solkvinnan – och förstabudssläppningen som gör vildjuret och skökan.

Och Uppenbarelseboken ställer de heliga eller solkvinnan endast på Sions berg (14:1–5). Det är alltså inte fråga om sinaitisk, utan om sionitisk budhållning, den nämligen på vilken ”allt kommer an”.

Och på himmelens middagsmitt såg Johannes en ängel sväva fram. Han hade ett evigt evangelium som han skulle förkunna för dem som bor på jorden. Och det lydde så: *”Frukta Gud, ge honom ära, tillbe skaparen”*. Vad är detta? Jo, just det första budet. Just det första, största och yppersta budet visar ängeln upp inför hela världen som *”ett evigt evangelium”*. Just det första sinaibudet utgår här från himmelens mitt som det första sionsbudet. Just Sinai evigt oåterkalleliga grundbud möter vi här som evangeliets eviga grundbud. Just gudstillbedjandet eller kärleken till Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd är evangeliets eviga grundväsen. Så ser du då tydligt även här att det första budet är evangelium. Och är det budet evangelium, då är alla buden evangelium, ty de förhåller sig till det första som bäcken till källan.

Världsstriden är innerst striden om det första budet. Och den evigt avgörande striden på jorden står endast om det första budet: om människan ska tillbe skaparen eller det skapade. Och du ser redan nu, hur allt rustar sig till den striden. Hela mänskligheten samlar sig allt tydligare i två läger: för eller emot det första budet. Och i den striden kommer hela den förstabudslösa världen att kasta sig över alla dem, som fasthåller det första budet. Och det kan du se redan nu, och därav kan du ana vad som stundar.

Allt martyrblood har flutit för det första budet. Och allt Harmageddons blod kommer att flyta för det första budet. Därför förutskickades ett särskilt himmelens sändebud att med hög röst utropa det första budet som ett evigt evangelium. Ty därpå hänger de heligas seger på Harmageddon. Den som har det första budet som bara sinailag, han är förlorad. Men den som har det som evangelium, han är oöverbinnelig.

Därför ve och åter ve alla dem, som berövar människorna det eviga förstabudsevangeliet och lurar på dem ett budlöst evangelium. Evigt ve och evig förbannelse och evig hämnd i evigheternas eld och rök ska drabba skökan, som med skenet av Kristi namn fördärvat alla jordens folk.

Sammanfattning

Sålunda kallar Paulus evangelium för ”Andens lag”, som gjorde honom fri från syndens och dödens lag – och för ”Kristi lag”, som gjorde honom fri från Sinai lag – och för den 16-sidiga kärleken, utan vilken människan är ingenting inför Gud.

Och Hebreerbrevet kallar evangelium för ”Guds lagar, vilka läggs i hjärtat och skrivs i sinnena, varpå Gud aldrig mer minns synden”. Och dessa lagar och denna förlåtelse utgör tillsammans det nya förbundet.

Och Petrus kallar evangelium för ”budet från Herren och Frälsaren”. Och han säger att det var apostlarnas bud, och att båda hans brev var endast en påminnelse om detta bud.

Och Johannes kallar också evangelium för ”budet”, vilket var det ord som hans läsare ända från begynnelsen fått höra, och för ”kärleken, utan

vilken ingen känner Gud”.

Och Jakob kallar evangelium för ”frihetens fullkomliga lag”, genom vilken vi fräses, och genom vilken vi ska dömas.

Och i Uppenbarelseboken påminns hela världen med högtidligt och fruktansvärt allvar om detta, att första budet och därmed alla buden är evangelium. Enligt denna änglapredikan är just den firsidiga allkärleken till Gud själva evangelium till dess eviga grundväsen.

Och alltsammans: den Paulinska andelagen, Hebreerbrevets hjärte- och sinneslagar, det Petrinska budet, det Johanneiska budet, den Jakobiska lagen och ängelnens budevangelium — allt är Guds lag, utgående från Sion och hans ord från Jerusalem.

Så väl har alla de heliga författarna tagit vara på profetian om lagens förflyttning till Sion. Så troget har de följt lagens heliga historia fram över bergen ända upp på Sions berg. Ingen enda stannar vid något stationsberg.

Fram och upp till Sions berg, ropar alla profeterna. Fram och upp till Sions berg, ropar alla apostlarna. Det berget besteg de senare. Där står de alla bergfasta. Därifrån tar de allt Guds ord som evangelium. Därifrån talar de allt Guds ord som evangelium.

Men för varje människa är allt Guds ord bara ett kravord, ända till dess hon blir den av sinaiordet tilltuktade nollan, sjunderomare-nollan. Först då sänker sig alla Guds bud ned i henne från det 7:e berget som nådens bud, evangeliets frigörande bud. Ty Sions bud är det himmelska och det eviga **alltet**. Därför läggs de endast i ett **noll**-bröst och skrivs endast i ett **noll**-hjärta.

Guds ord ställer sig till mig som lag eller evangelium, allteftersom jag ställer mig till ordet. Ställer jag mig som ”Nils-kan-själ”, då är allt Guds ord för mig lag. Ställer jag mig som ”Nils-kan-inte-själ”, då är allt Guds ord evangelium för mig. Men detta ”kan-inte-själ” sitter inte på tungan. Av sådana Nissar är kristenheten full. Utan det sitter i hjärta och sinnen, ut i fingrar och tår. Det är Nils Noll.

Jag lever inte i det nya förbundet, därför att jag lever i det nya förbundets tid. Och jag läser inte det nya testamentet, därför att jag läser den bok som kallas nya testamentet. Utan min nya förbundstid börjar och mitt nya testamente läggs inför mig, *då*, när Guds lag från Sion läggs i mitt bröst och skrivs i mitt hjärta. Förut läste jag gamla testamentet överallt i bibeln – efteråt läser jag nya testamentet överallt i bibeln.

TREDJE DELEN

Förfalskning av ”Andens lag”

En person kom in på ett ställe där man ville gälla för att vara riktigt evangelisk. På bordet stod en korg med ”bibelkort”. Han tog ett. Och på det stod dessa ord: ”*Ni är mina vänner*”.

Men bibelspråket i sin helhet lyder så: ”*Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befäller er* (Joh 15:14).

Man hade alltså tagit bara den förra delen. Ty den var ”evangelium”.

Den senare fick inte vara med – ty den var ”lag”. Och detta fastän Herren sagt: ”mina ord är ande och liv”, och därmed också sagt att den utelämnade delen ”är ande och liv”, d.v.s. evangelium.

Han tog ett kort till. Och på det stod så: ”Guds fasta grund består och har detta sigill: Herren känner de sina.”

Men så lyder inte sigillet på grunden, utan så: ”Herren känner de sina, och: Var och en som åkallar Herrens namn ska hålla sig borta från orättfärdighet.” (2 Tim 2:19). Även detta språk hade man alltså klivit itu, och kastat bort den del som stötte på ”lag”.

Och på samma sätt de övriga korten. Alla bestod de av ljuvliga utplock och sönderryckta avplock ur både gamla och nya testamentet. Och så hade man fått en hel korg av ”rent evangelium”, alldeles rent från Guds bud. Och på det ”levde man. Och man var så mäktiga ”evangeliska” — i munnen. Så att den stod vid och stor som ett stövelskaft.

Här har vi den ”evangeliska” förfalskningen av ”Andens lag”. Man plockar ut ur hela bibeln de ”ljuvigaste nådesorden”. Och dem kallar man evangelium. Guds bud däremot i både gamla och nya testamentet, alltså även Jesu bud, kallar man lag. Och bara de förra sägs vara frälsande, inte de senare. Och så lägger man frälsningen helt och hållet utanför Guds bud – tvärtemot vad Kristus och alla apostlarna gjorde, vilka samstämmigt lade frälsningen i budet såsom förbundslagen med förbundsförlåtelsen. Här är det 7:e berget, Sions berg, med Guds frälsande lag alldeles okänt. Man går tjuvvägen vid sidan av det nya förbundet.

Och så har man fått ”lag och evangelium” till att vara två särskilda delar av Guds ord, särlagda *bibelställen* – medan däremot skillnaden dem emellan är:

- skillnaden mellan *allt* Guds ord som talat på jorden och *allt* Guds ord som talat från himmelen,
- skillnaden mellan *allt* Guds ord som gammaltestamentligt och *allt* Guds ord som nytestamentligt,
- skillnaden mellan *allt* Guds ord som ett sjunderomareord och *allt* Guds ord som ett åttonderomareord,
- skillnaden mellan *allt* Guds ord som ett trångportsord och *allt* Guds ord som ett smalvägsord,
- skillnaden mellan *allt* Guds ord som ett tuktomästareord och *allt* Guds ord som ett frälsomästareord.

Motsatsen mellan lag och evangelium sägs alltså vara motsatsen mellan ett kravord och ett icke-kravord, mellan lag och inte lag. Då den däremot är skillnaden mellan krav utan gör-kraft och krav med gör-kraft, mellan lägre lag och högre lag, mellan **sinailag** och **sionslag**, mellan bokstavslag och andelag, som vi sett i det föregående.

Man talar visserligen om lagen som tuktomästare. Men det blir en falsk mästare – som leder vid sidan av Kristus och bort från Kristus – eftersom han inte får, såsom med Paulus, leda fram till ”Andens lag” i Kristus, vilken gör fri från syndens och dödens lag – så att lagens krav kan fullbordas i oss.

Och så får man inte den apostoliske Kristus på Sions berg, utan man drar ned honom till Sinai berg. Där ställer man honom. Och där får han

göra tjänst bara som en budlös frälsare, som genom ett budlöst evangelium befriar från Sinai lag till icke-lag. Han får inte ha någonting annat i sitt evangelium än ”förlåtelse”, tillgift, eftergift, overseende och straffrihet. Så avkläder man honom hela den sionitiska lagrustningen, som är ”Andens lag”, vilken ger kraftbeklädnings från höjden.

Och på detta sätt står man med allt sitt ”evangelium” dock väsentligen under lagen. Ty Sinai lag skräms inte bort med plock-evangelium. Han släpper ingen människa på vår jord, förrän han får ingå i henne som Andens frälsande lag. Han tystnar aldrig i evighet, förrän han i gestalten av Sions lag får stiga ned och lägga sig till ro i bröst, hjärta och sinnen som den nya förbundslagen med den fullkomliga förbunds-förlåtelsen, födelse-förlåtelsen, skapelse-förlåtelsen.

Och därför ska du alltid finna, att dessa som kallar sig ”evangeliske” ligger i en idelig fejd med lagen. Han är deras förskräcklige buse som de aldrig går säkra för, och mot vilken de jämt skria, skrika och hojta och slå med händer och fötter. De går med en djup och hemlig fruktan för honom. Ty de är inte lagligen lösta från honom genom ”Andens lag”.

Och därav kommer det sig att mångtusen troende av hjärtans lust slå sig ned i Rom 7:e. Där känner de igen sig. Och den tråldomshålan förklara de för den äkta evangeliska friheten, för det rätta nådaståndet, och försvara den som själva himmelen på jorden. Att himmelen bor i Rom 8:e ser de inte. Den Paulinska frigörelsen genom ”Andens lag” känner de inte. De kallar sig evangeliska, men är i grunden lagiska och fariseiska. Det visar de också genom den övervägande utvärtesheten i deras liv och genom silandet av myggor och sväljande av kameler. Inrelivet, som är det firsidiga alltet, det evangeliska förstabuds-alltet, är dem fördolt.

Man vill ha nåden budlös. Men det är den inte. Ty så beskriver Paulus den:

”Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och i stället leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är” (Tit 2:11–12).

Sålunda 5 saker: avsägelse av ogudaktighet och avsägelse av världsliga begär, samt anständighet, rättfärdighet och gudsfruktan.

Och vem är det nu som kräver allt detta? Jo, Guds nåd, säger Paulus. Och vem är det som frambringar allt detta? Jo, Guds nåd, säger han. Och vad innefattar allt detta? Jo, hela Guds lag som vi ser det – vartenda bud, all Guds fordran på en människa i denna tidsålder. Allt detta kräver och frambringar Guds nåd i henne, nämligen om den får det.

Sålunda kräver Guds nåd alldeles det samma som Guds lag. I nåden möter vi hela Guds lagkrav. I nåden ligger alla Guds bud. Och de ligger där som *nådens* bud, som gåvobud utan all vår förtjänst – som uppfostrande bud – som heligt tuktande bud och det i mycket djupare fruktan och allvar än Sinai bud – som bärande, lärande och närande bud – som överskylande, förlåtande, upprättande och stödjande bud. Med

ett ord: som budet Jesus Kristus.

Detta nådens 5-sidiga liv – vilket innefattar, som vi ser, även seger över det onda begäret – är just livet i Rom 8:e, både i motsats till det rent världsliga livet och i motsats till det härskande begär-livet i Rom 7:e. Vad Paulus här kallar Guds nåd är alldeles det samma som han i Rom 8:e kallar ”Andens lag”, som sätter människan i stånd till detta nådens 5-sidiga liv i vandrigen efter anden.

Den paulinska nåden är alltså inte budlös, utan alldeles budfull. Den inrymmer i sig alla Guds bud som Sions bud.

Guds nåd är inte endast negativ, utan framför allt positiv, d.v.s. den är inte bara *efterskänkande*, utan *skänkande*. Den ger det högsta som finns i himmel och på jord, i tid och evighet. Och vad är det? Jo, det himmelska alltet, det eviga evangeliets förstabuds-allt, den eviga allkärleken till Gud. I detta allt ligger allt – utanför det står det eviga ingenting. Detta allt är allt vad Gud äger. Och han frälser genom att ge sitt allt. Detta allt är Guds nåd, den konungsliga förstabuds-nåden. Och alla Guds vägar och verk med en människa går ut på *endast ett, endast ett*: att få skänka henne alltet – ty utan det är hon ingenting inför honom. Kan hon inte älska Gud av *allt* sitt hjärta, av *all* sin själ, av *all* sin kraft och av *allt* sitt förstånd – då har hon inget rum i den värld där allt står endast i det eviga evangeliets förstabuds-allt.

Vi har nu gjort en antydning om den ”evangeliska” förfalskningen av ”Andens lag” särskilt i de ytterligheter vari den framträder i vida kretsar i de evangeliska kyrkorna.

Men det finns också en lagisk förfalskning av ”Andens lag”. Även den neddrar Kristus från Sion till Sinai. Och då den förra gör honom till en inbillad frälsare *från* Sinai lag, så gör den senare honom till en inbillad frälsare *genom* Sinai lag.

Denna lagiska förfalskning finns också i de evangeliska kyrkorna. Även den kringgår det evangeliska förstabuds-alltet och är den lagiska ormen med skenet av Kristi namn. Och vi har i det föregående ofta påvisat detta och kommer att göra det även i det följande.

Men denna förfalskning hör särskilt hemma i den katolska kyrkan med sina otaliga mång-bud och sitt oroliga mång-göra som villkor för frälsning. Och vi ämnar inte sysselsätta oss med den, utan vi fortsätter med den evangeliska förfalskningen som ligger oss närmast.

Det är det evigt evangeliska förstabuds-alltet som gör – bruden. Den inbillade frälsningen utanför detta allt gör – skökan.

Och detta budlösa sköko-evangelium är mycket allmänt i den lutherska kyrkan vid sidan av det sanna budevangeliet. Det senare har alltid funnits i henne. Se här bara ett exempel. Mönsterlutheranen M. F. Roos säger i aftonbetraktelsen på den 5:e mars: ”När evangelium eller hela Jesu lära predikas för en människa, så är det inte likgiltigt om hon blir denna lydig eller inte. Man måste vara den lydig genom tron och genom gärning.” För honom var alltså **hela Jesu lära** evangelium. Han klöv inte Jesu ord i lag och evangelium. Nej, han hade Guds bud som evangelium. Och så har alla våra lutherska kärnförfattare haft dem.

Och i vår tid har budevangeliet framträtt i förnyad kraft i den lutherska kyrkan även i vårt land. Vi har professorer, biskopar och hundratals präster, som både i lära och liv har detta evangelium, om också de inte uttrycker detta så som vi gör här. De flesta av dem uttrycker det säkerligen mycket bättre än vi.

Men ännu är det budlösa skökoevangeliet mycket allmänt bland oss. Gott om vi misstog oss, men vi misstar oss knappast då vi säger *att minst två tredjedelar av alla präster i vår statskyrka är beträffande "lag och evangelium" folkfördärvande irrlärare och villoandar.*

I denna bedrövliga sak kan ni, Herrens heliga, lätt skaffa er förvisning. Gå i kyrkorna t.ex. på 6:e söndagen efter Tref., då det predikas över den gamla texten, som är 5:e budet hämtat ur bergspredikan. För altaret säger prästen: "Upplyft era hjärtan till Gud och hör dagens evangelium", och så läser han upp det 5:e budet. Där kallar han det alltså mycket riktigt för evangelium.

Men hör nu efter när han kommer på predikstolen, om det även där får vara evangelium. I de flesta fall ska ni finna att han behandlar det bara som ett sinaibud och sätter in några utplockade bibelspråk, vilka ska utgöra "evangelium" i motsats till texten som lag.

Att texten är 5:e budet i evangelium, i "Andens lag", i "frihetens fullkomliga lag", om detta hörs inget.

Att texten är förflyttad från Sinai till Sion och därifrån utgår som det 5:e sionsbudet, vilket frigör från synd- och dödslagens 5:e bud, från Satans och vilddjurets 5:e bud och från skökans lammbehornade 5:e bud samt från Sinai 5:e bud. Och att det måste läggas i bröstet och skrivas i hjärta och sinnen som det nya förbundsbudet, om Gud ska kunna ge en så fullkomlig förlåtelse för alla synder mot 5:e budet så att han aldrig mer kommer ihåg dem. — Någonting i den vägen hör ni inte av.

Att det kostat Jesus livet att förvandla det 5:e budet — naturligtvis i samband med alla övriga bud — till en paradisande med paradiskropp och paradiskropp så att vi kan äta och dricka detta, det går inte predikanten till hjärtat. Ty han ser i Jesu blod bara ett pinoblod, en plågosumma som vägt upp 5:e budets evighetsstraff. Och denna blotta och bara straffrihet är hans evangelium.

Så fördärvar han det 5:e budets evangelium med ett budlöst sköko-evangelium, och så fördärvar han människorna.

Ni, Herrens heliga, gå aldrig i den kyrkan mer så länge den prästen står där. Ty där sprids det fördärv som fördärvar alla jordens folk. Och tar ni del i hennes synder, så får ni del i hennes plågor. Akta er för ormen med skenet av Kristi namn.

Och samma förhållande äger rum även i småkyrkorna. Där finns predikanter och åhörare som både i lära och liv har det sanna budevangeliet, om också inte de uttrycker det så som vi gör här. De kan uttrycka det mycket bättre än vi.

Men vid sidan härav framgår även där ett budlöst evangelium. Det 7:e berget, Sions berg, är okänt i erfarenheten hos många. Det första budet vill gärna förbli lag. Den fulla frälsningen genom de fyra evangelierna alltså är även där en främling.

I århundraden har det svenska folket, *i stort sett*, fått höra ett förfalskat evangelium. Man har insupit det med modersmjölken. Barnen har i de flesta skolor och nattvardsskolor fått lära sig att lägga frälsningen utanför budet – där den aldrig ligger.

I stället för att inpränta hos dem Guds bud som det dyraste på hela vår jord – såsom livets enda guld, ädelstenar och pärlor vilka vi ska flitigt insamla i alla våra tankar, ord och gärningar – såsom de som kostat Jesus livet för att vi skulle kunna äta, dricka och hålla dem som ljuvliga och lätta paradisdud

— i stället för att samla barnen på Sions berg och lägga Guds bud som evangelium i deras bröst och skriva dem i deras hjärtan och sinnen, så att de invande sig vid dem som frälsande förbundsdrag, som ”Andens lag”, som själva kristendomen och förknippade hela sitt intresse vid deras saliga övning på vilken ”allt kommer an”, och i dem såg sin levnads A och O och lärde sig att äta lagens honungskaka –

I stället så har man samlat dessa millioner små vid Sinai berg och dödens berg och lagt inför dem Guds bud som bara lagkrav, vilka man skulle frälsas ifrån genom ett budlöst straffrihets-evangelium, varefter buden får göra tjänst bara som ett yttre ”rättesnöre för vandeln”.

Så har man släkte efter släkte lärt det svenska folket att klyva Jesu ord i ”lag och evangelium” och rata och bortkasta hans bud som något, inför vilket man bara ska ”komma på skam”. Och så har vårt folk förts vid sidan av Jesu enkla, frälsande budevangelium. Detta evangelium är för folket, i stort sett, alldeles obekant.

Och detta månghundraåriga skökokrig mot lagen – utan att låta honom inta sin plats som frälsande lag – fortsätts än i dag i större delen av vårt land. Och sköko-evangelister far ännu omkring överallt och jagar lagen ur landet, som om han vore vilddjuret och som om själve den onde satt i Guds bud.

Allt sådant måste få sina följder. Men hos ett helt folk framkommer de långsamt. Men de kommer. Och de är förskräckliga. Det budlösa evangeliet har ingått i blodet. Folket är fördärvat. Den naturliga fiendskapen mot Guds lag har fått skydd, näring och kraft av ett laglöst evangelium. Bud-rateriet som är medfött, har blivit stadfäst av en budratande nåd. Samvetena är sövda, rättsinnet är förslöat, plikt känslan är försvagad, sinnet för Gud och en högre värld är förtrampat — allt av det budlösa, jordkrypande paddevangeliet. Folkets källor och floder är förgiftade. Och detta giftiga vatten samlar sig till ett stinkande folkhav av samvetslöshet, hjärtlöshet, laglöshet, orättfärdighet, pliktlöshet, gudlöshet och råhet i fasansfulla grader och gestalter. Guds föraktade och förtrampade bud tar hämnd. Lagens förbannelse står som en våldeld över hela vårt land. Jesus varnade för att upplösa ens det minsta bud och lära människorna sådant, men man har upplöst alla Guds bud i deras eviga evangelii-grund, och nu är snart hela folket upplöst i grund. Och vi har att motse ett folkfördärv, vartill få kristna länder kan uppvisa maken. Ty i vårt land har det budlösa evangeliet gått fram mera hejdlöst än på många andra ställen. Varnande röster har höjts i varje tid, ropande: ”Fram med Guds bud, innan det är för sent!” Men förgäves. Man har hånat dem. Och myndiga biskopar och prelater har bortvisat dem med maktspråk. Och sköko-evangelister, både biskopar, präster och lekmän,

har upphävt ett vargtjut från Ystad till Haparanda att det ”rena” evangeliet är i fara. — Så har skökan släkte efter släkte banat väg för den laglöse. Och nu är han här. Århundradenas sådd bär sin bittra frukt.

Men nu ska vi inte lägga all skuld till detta folkfördärv på den kristna kyrkan. Gud kräver inte av henne att hon ska omvända världen under de 42 månaderna. Den tiden är vilddjurets tid, då *det* råder över alla folk och sålunda även över det svenska folket. Men vad han kräver av henne – och det vid vite av plågan i evigheternas eld och rök – det är att hon inte låter vilddjuret övergå i lammormen, att hon inte fördärvar världen med skenet av Kristi namn. Men det är just detta hon har gjort. Hon har blivit den förstabudslösa kyrkan eller skökan som fördärvat, d.v.s. skadat folket med ett förstabudslöst evangelium, så att dess ondska blir mer förhärdad och himmelsstormande än vad den eljest skulle blivit, och så att det måste genomgå ett långt fruktansvärdare lidande än annars för att bringas till rätta. — Detta visade det skökofördärvade judafolket, hos vilket både synd och straff steg till himmelshöjd.

Det är detta folkfördärv genom den kristna skökan som profetians ande förutsett och förutsagt, och för vilket han varnat Herrens heliga i förfärande ord. Ty när hon fyllt sitt mått, så har hon fördärvat alla jordens folk med sin förstabudslösa horerikalk. Hon är vårt världsrikes största fara. Ty hon kommer så andäktig i Guds och Kristi namn och ofta med ett brinnande nit om själarnas ”väl”. Hon tror verkligen så. Ty hon tror sig ha funnit en härlig frälsning utanför det eviga evangeliets förstabuds-allt, och hon är så hjärtans angelägen om att människorna måtte bli frälsta så. Hon är stockförblindad och stenförhärdad genom en Herrens dom. Hon är själve ormen förklädd till lamm, själve Satan förskapad till ljusets ängel.

Ni Herrens heliga! Det var genom det **budlösa löftet**, som den judiska skökan fördärvade judafolket och lössläppte den laglöse. Och han kastade sig över Jesus och förde honom på korset. Så fick Jesus över sig hela skökofördärvet.

Och det är genom det **budlösa evangeliet**, som den svenska skökan fördärvar det svenska folket och lössläpper den laglöse. Och han kommer att kasta sig över er som fordom över Jesus. Och så får ni över er hela det fördärv, som hon i århundraden grundlagt. Då står ni på det svenska Harmagedon. Och många av er står där redan nu, blottställda för det skökoförgiftade folkkraseriet. Flera av er har redan rivits, slitits och blött och jagats från ort till ort av de helvetets hundar, som skökan varit med om att lössläppa. Bara Gud i himmelen ser er nöd. Bara *han* vet era tysta kval, räknar era tårar och hör era suckar. Där ute fortsätter skökan alltjämt sitt fördärvliga verk, och ni får lida för hennes synder. Men det är Jesu öde som övergår er. Det är samma blodiga lott som naglade honom vid korset. Striden stod då om det första budet. Striden står också nu om det första budet. Halleluja! Det budet är genom Jesus ett evigt evangelium. Tag sekundligen fäste i de fyra himmelska allten. De bär er genom allt så att ni kan uthärda allt, ty de är **Jesus, vårt allt**.

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund
Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Bibelcitaten är hämtade från Folkbibeln 2015, något enstaka från Folkbibeln 98 och 1917 års översättning. I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enstaka ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var Myrbergs bibelöversättning som Wetterlund använde.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på den språkliga moderniseringen. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2017-06-17